

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΕΤΟΣ 30^{ον} ΑΘΗΝΑΙ 1—15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1916 ΑΡΙΘ. 1091

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΡΙΘ. 1091

1-15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1916

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης. (κ. Κ. Παρρέν). — Λύκειον Πατρῶν (κ. Κ. Παρρέν). — Ἡ Λαῖς τῆς Κορίνθου. — Ὁ ἄνδρας μου. — Αἱ ἐργασίαι καὶ συγκεντρώσεις τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. — Ἀπὸ τὴν Θερινὴν Ζωὴν (κ. Κ. Παρρέν). — Τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο. — Τὸ Ἑλληνικὸν διήγημα (κ. Κ. Παλαμά). — Μουσικαὶ πέμπται. — Ἡ μόδα. — Νοικοκυρεῖο καὶ κουζίνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Ἀντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν. Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.
Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.

Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν δῶμα καλλιτεχνικὸν καὶ ἀγαλατωδές; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὁδὸς Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς

Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1091

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Μὲ τὰ ὀλίγα λόγια τοῦ ἔγραψα εἰς στιγμὴν ἀνησυχίας κατὰ τῆς ἀγρίας καὶ ἐξωφρενικῆς ἀναμίξεως μερικῶν γυναικῶν εἰς τὴν πολιτικὴν, ἔδωκα ἀφορμὴν νὰ ἀνακινήθῃ ζήτημα παλαιὸν ὅσον περὶ τοῦ καὶ ὁ κόσμος καὶ ἀγαπητὸν ἰδιαιτέρως εἰς μερικὸς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι καιροφυλακτοῦν κάθε κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐπιτεθῶν εἰς τὸ φύλον μας.

Ὁ φίλος μου W τοῦ «Ἐμπρός» δὲν περιλαμβάνεται βέβαια εἰς τὴν τάξιν αὐτήν. Κάθε ἄλλο. Ἐσυνηγόρησε μάλιστα ὑπὲρ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πολιτικὴν, παρεξηγήσας ἴσως κατὰ τι τὰ γραφόμενά μου. Διότι ἐγὼ δὲν ἠρνήθην οὔτε τώρα, οὔτε ποτὲ τὸ δικαίωμα αὐτὸ εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀποκρούω ὅμως τὸν σκληρὸν καὶ ἐξωφρενικὸν τρόπον τῆς ἐπεμβάσεως εἰς στιγμὴν μάλιστα τόσο δύσκολον.

Ἄλλ' ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἤθραν εὐκαιρίαν νὰ ὑποτιμήσουν τὴν ἀξίαν τῆς γυναικὸς ὡς πολιτικοῦ παράγοντος, καὶ νὰ διακηρύξουν, ὅτι ὄχι μόνον ἀναρμοδίαι εἶναι νὰ ἐξηγῶνται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπέμβασίς της, ὁσάκις κατωρθώθῃ τοιαύτη, εἶναι κυριολεκτικῶς καταστροφικὴ.

Ὁ φίλος μου κ. Μπάμπης Ἄνινος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοῦς. Εἰς τὸν γράφοντα δὲ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρον μου κ. W. τοῦ «Ἐμπρός» ἔπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν γνωστὴν πλέον ἱστορικὴν σελίδα τῆς ἐπι-

πλαβοῦς ἐπεμβάσεως ὀρισμένων γυναικῶν εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Ρώμης.

Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ κ. Μπάμπης Ἄνινος εἶναι μισογύνης, ἀλλ' οὔτε ὅτι ἀπὸ κακῆν πρόθεσιν ἐξέλεξεν ἀκριβῶς μίαν σελίδα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἐν γένει ἐκτροχιάσεως τῆς Ρώμης, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὸ κακὸν εἰς τὰς τότε πολιτευομένας γυναῖκας.

Ἐπιπλέον μᾶλλον ὅτι ὁ κ. Ἄνινος τὰς πληροφορίες τοῦ τὰς παρέλαθεν ἀπὸ ὀρισμένα δημοσιεύματα παλαιότερων χρόνων, τὰ ἑποῖα ἐκυκλοφοροῦσαν καὶ εἶχαν μεγάλην πέρασιν κατὰ τοῦ φεμινισμοῦ ἐν γένει εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐμφανίσεώς του, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπολεμήθη συστηματικῶς.

Εἰς τὸ πνεῦμα τῆς περιόδου ἐκείνης ὀφείλεται ἡ συλλογὴ πληροφοριῶν, γνωμικῶν καὶ ὀρισμένων ἱστορικῶν μεμονωμένων γεγονότων, τὰ ὅποια ἐσταχυολογήθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν ἐβραϊκὴν περὶ γυναικὸς ἀντιληψιν, καὶ ἦν τὸ φύλον μας ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ ἡ πηγὴ καὶ ἡ αἰτία κάθε κακοῦ.

Διότι ἐὰν ὁ φίλος μου κ. Μπάμπης Ἄνινος εἶχε παρακούθῃ τὴν ἐπίδρασιν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς Ρώμης, θὰ εἶχε νὰ ἀναφέρῃ τόσο θυμασίας σελίδας εἰρηκτικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ φύλου μας, ὥστε νὰ μὴ θεωρήσῃ κἄν ὡς ἐπιχείρημα τὴν περίοδον τοῦ ἠθικοῦ καὶ πολιτικοῦ ξεχαρβαλώματος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἦτο πιθανὸν νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ ἄν-

δρες μᾶλλον παρέσυραν τὰς γυναῖκας. Δὲν θὰ καταφύγω βέβαια εἰς τὸ στερεότυπον ἐπιχειρημα τῆς μητέρας τοῦ Γράκχων, τὸ τόσον συνειθισμένον εἰς τὸν αἰῶνα μας, εἰς τὸν ὁποῖον πλειστονοῦν αἱ γυναῖκες, ποῦ ἔχουν καμᾶρι των καὶ μοναδικὸν των στόλισμα τὰ παιδιὰ των, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶναι Γράκχοι. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία τῆς Ρώμης ἔχει τόσας μεγάλας γυναικείας προσωπικότητας, αἱ ὁποῖαι εἰς στιγμὰς κρισίμους ἔσωσαν τὴν πατρίδα των, ὥστε νὰ μὴν ἔχω παρὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς.

Αἴφνης ὅταν ἡ Ρώμη εὕρισκετο εἰς στιγμὴν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν, καθ' ἣν δημαγωγοὶ ἐπιτήδειοι ἐξεμεταλεύθησαν τὴν λαϊκὴν δύναμιν διὰ νὰ ἐξορίσουν τὸν Κοριολάνον ἀπὸ τὴν Ρώμην, ποῖος ἔσωσε τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ δικαίως ἐξωργισμένου μεγάλου πολίτου, ὅταν αὐτὸς ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Ρώμης ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατησάντων Βόλσκων, τοὺς ὁποῖους ἄλλοτε εἶχε καθυποτάξει;

Αἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν μητέρα καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Κοριολάνου. Ὁ μέγας ἐξόριστος πολιορκεῖ τὴν Ρώμην. Ματαίως οἱ ἄρχοντες στέλλουν πρὸς αὐτὸν πρεσβείας ἀπὸ ἱερεῖς καὶ ἐξέχοντες συγκλητικούς· αὐτὸς μένει ἀκαμπτος. Δὲν θὰ συγχωρήσῃ ποτὲ τὴν ἀχαριστίαν τῆς πατρίδος ἣτις τὸν ἐχώρισεν ἐπὶ τέσσαρα τῶρα ἔτη ἀπὸ ὅ,τι ἀγαποῦσε περισσότερο εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν μητέρα, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του.

Ἡ Ρώμη ἐν τούτοις κινδυνεύει. Καὶ αἱ γυναῖκες ποῦ εἶναι πάντοτε οἱ μεσάζοντες πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν περνοῦν μίαν ὀλόκληρον νύκτα κινδύνου εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ρώμης, μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις. Καὶ δὲν εἶναι μὲν γνωστόν, ἂν οἱ θεοὶ τὰς εἰσήκουσαν, βεβαίως ὅμως οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν των. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ὑπάτου Βαλερίου, γυναῖκα μεγάλης πολιτικῆς ἀντιλήψεως προτείνει μετὰ τὴν ὀλονύκτιον αὐτὴν προσευχὴν νὰ μεταβοῦν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης εἰς πατριωτικὴν διαδήλωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κοριολάνου καὶ νὰ παρακαλέσουν τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα του, ὅπως ἐπὶ κεφαλῆς ὄλων τῶν γυναικῶν τῆς Ρώμης, μεταβοῦν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὸν ἰκετεύσουν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν.

Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ματρόναί τῆς Ρώμης ἀπέναντι τοῦ κινδύνου τῆς χώρας, λησμονοῦν τὴν ἄδικον κατὰ τοῦ ἀγαπημένου των ἐξορίαν, λησμονοῦν τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν Ρωμαίων καὶ ὄλους τοὺς πόνους καὶ τὰς πικρίας χωρισμοῦ τεσσάρων ὄλων χρόνων. Καὶ τὴν ἐπαύριον μία

μακρὰ θεωρία γυναικῶν μὲ λευκοὺς πέπλους εἰς ἐνδειξιν πένθους, μὲ τὰ παιδιὰ των καὶ μὲ συνοδείαν τῶν γερούσιαστῶν καὶ ἐπισήμων τῆς Ρώμης ἀκολουθοῦν τὸ ἄρμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπέβησαν ἡ μητέρα τοῦ Κοριολάνου Βετουρία, ἡ γυναῖκα του Βολουμνία καὶ τὰ δύο παιδιὰ του. Καὶ κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ Τίτου—Λιβίου, ἡ Ρώμη, τὴν ὁποῖαν τὰ ὄπλα τῶν ἀνδρῶν δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ ὑπερασπίσουν, ἐσώθη ἀπὸ τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν.

Ποῖα δὲ μητέρα μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ὑπερήφανον δέσποιναν, ἡ ὁποία πρὶν νὰ φιλήσῃ τὸν υἱὸν τῆς, ὁ ὁποῖος κλαίων ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς, τὸν ἐρωτᾷ: *Ἡμπορῶ νὰ μάθω πρὶν δεχθῶ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς σου, ἐὰν εὕρισκωμαι ἐνώπιον ἐχθροῦ ἢ ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ μου, καὶ ἐὰν εἰς τὸ στρατόπεδόν σου εἶμαι αἰχμάλωτος ἢ μητέρα σου;*

«*Ἐγήρασα λοιπὸν διὰ νὰ ἔχω τὴν κακὴν τύχην νὰ σὲ ἀντικρύσω ἐχθρὸν τῆς πατρίδος, ἔτοιμον νὰ ὑποδουλώσῃς τὴν γῆν, ποῦ σὲ ἔθρεψε καὶ νὰ κατεδαφίσῃς τὸν οἶκον τῶν ἐφροσίων σου θεῶν; Ἐὰν ἐγὼ δὲν σὲ ἐγεννοῦσα, ἡ Ρώμη δὲν θὰ ἦτο σήμερον πολιορκημένη καὶ θὰ ἀπέθνησκα ἐλευθέρα εἰς τὴν ἐλευθέραν πατρίδα μου εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν δύναμαι νὰ παρατείνω ζωὴν τόσον δυστυχή».*

Καὶ εἶναι ἀξιθαύμαστος ὁ πατριωτισμὸς τῆς μητέρας αὐτῆς, ἡ ὁποία εἰξεύρει ὅτι ἡ ὑποχώρησις τοῦ υἱοῦ τῆς θὰ θεωρηθῇ προδοσία ἐκ μέρους τῶν Βόλσκων, οἱ ὁποῖοι καὶ πραγματικῶς τὸν ἐφόνευσαν.

Ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος ἀπαθανάτιζεν δι' ἐπιγραφῆς τὴν πατριωτικὴν πράξιν τῶν γυναικῶν καὶ ἰδρύει εἰς ἀνάμνησιν τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ναὸν εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένιν ἡ συνάντησις τῆς πρεσβείας τῶν γυναικῶν μετὰ τοῦ Κοριολάνου.

Εἰς εἰδικὴν δὲ στήλην ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα ἐκείνων αἱ ὁποῖαι προσήλθαν πρὸς τὸν Κοριολάνον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ὀνόματα τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του.

Ἴδού μία πολιτικὴ αὐταπαρνήσεως καὶ ὑπερτάτου πατριωτισμοῦ, μία πολιτικὴ ἐθελοθυσίας καὶ ἀμνησικακίας, καθ' ἣν ἓνα καὶ μόνον πρωτεύει καὶ ἐπικρατεῖ αἰσθημα: Ἡ ἄμυνα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος.

K. PAPPEN.

Τὸ Προεδρεῖον τοῦ Λυκείου Πατρῶν

Ἡ κ. Μάρων (Πρόεδρος). Ἡ κ. Πετμεῖ ᾧ (Ταμίης). Ἡ δις Σπυροπούλου (Γραμματεὺς).

ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΥΚΕΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

Χωρὶς θόρυβον, ἀλλὰ μὲ ἐνεργητικότητα, ἐπιμονὴν καὶ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ ἔργον των αἱ κυρίαὶ τοῦ Λυκείου τῶν Πατρῶν κατώρθωσαν ἀληθινὰ θαύματα διὰ τὴν πόλιν των.

Τὰ παιδιὰ, τὰ νέα καὶ πτωχὰ κορίτσια ὑπῆρξαν καὶ ἐκεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς στοργικῆς μερίμνης τῶν κυριῶν τοῦ Λυκείου. Καὶ ἀφοῦ ἐξασφάλισαν τὴν μόρφωσιν των διὰ τὴν τριετὴ τελείαν λειτουργίαν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, ἰδρυσαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν εἰς τὴν ὁποῖαν ὡς πρῶτον μάθημα εἰσήγαγον τὴν ταπηνουργίαν, κατὰ τὰ σχέδια καὶ ὑποδείγματα τοῦ ἐδῶ ἐργαστηρίου Δόγκαν. Ὡστε ἰδοὺ καὶ στάδιον ἐργασίας ἐξασφαλισμένον διὰ τὰ πτωχὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ Λύκειον Πατρῶν ἐγκατεστάθη εἰς οἶκον ὡραϊότατον, μὲ συνεχόμενας ὡραίας αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας αἱ κατὰ Πέμπτην μουσικαὶ συγκεντρώσεις μὲ τσαῖ ἔδωκαν θαυμάσια ἀποτε-

λέσματα. Ἡ πρόχειρος καὶ ἐσπευσμένη ἐπιπλώσις ἢ ὀψία προσωρινῶς ἔγινε παρὰ τῶν κυριῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ δι' ἐξόδων των, ἀναπληροῦται ἤδη μὲ ἐπιπλαρθμοῦ γνησίου ἑλληνικοῦ, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκαστον ἀπὸ τὰ Τμήματα ἀμιλλᾶται πῶς νὰ ἀνταποκριθῇ ἐντελέστερα εἰς τὸν σκοπὸν του καὶ πῶς νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον κύκλον τὰς εὐγενεῖς καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐνεργείας του.

Ἐχομεν τὸ Φιλολογικὸν Τμήμα τὸ ὁποῖον διοργάνωσε διαλέξεις, καθ' ἃς ὤμιλῃσαν ἄνδρες εἰδικοί ἐκ Πατρῶν μὲ θέματα πολὺ ἐνδιαφέροντα. Μετεκλήθη δὲ πέρυσιν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ διαπρεπὴς ἱστορικός καὶ νῦν πρωθυπουργὸς κ. Σπ. Λάμπρος, ὅστις ἔκαμε δύο ὡραίας διαλέξεις περὶ τοῦ Ρήγα Φερραίου κ.λ.

Εἰς τὰς διαλέξεις αὐτὰς ἔτρεξεν ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Πατρῶν. Ἀκόμη δὲ καὶ ἐξ Αἰγίου μετέβαινε τακτικὰ κόσμος εἰς τὰς φιλολογικὰς ὁμιλίαις καὶ τὰς μουσικὰς Πέμπτας καὶ διὰ κάθε ἑορτὴν τοῦ Λυκείου.

Τὸ Μουσικὸν Τμήμα μὲ πρωταγωνίστρια

τὴν πτυχιούχον τῆς ἐν Λονδίῳ μουσικῆς Ἀκαδημίας τὴν δα Παπαμικροπούλου, διωργάνωσεν ὡραίας συναυλίας μετὰ μουσικῶν ὀμιλιῶν ἐκ μέρους τῆς δος Παπαμικροπούλου, περὶ τῆς μουσικῆς ἐξελίξεως διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, περὶ τοῦ ἔργου Ἑλλήνων μουσουργῶν, ὡς τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ ἄλλων. Ἐγγίνει τὸ μουσικὸν Τμήμα ἔδωκε ζῶν ἐπὶ τὴν μουσικὴν κίνησιν τῆς πόλεως, ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Πατριτικῆς κοινωρίας καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις μιᾶς μουσικῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἤρχισαν ἤδη νὰ γίνονται αἰσθητά.

Τὸ Τμήμα τῶν ἑλληνικῶν χορῶν ὑπὸ ἔφορον τὴν κ. Ἐλένην Πέτα, εἰσήγαγε τὴν διδασκαλίαν τῶν ἑλληνικῶν χορῶν. Μετεκάλεσαν δὲ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Πάτρας καὶ τὸν χοροδιδάσκαλον κ. Προβελέγγιον. Ἡ διοργάνωσις ἐορτῶν μετὰ ἑλληνικοὺς χοροὺς ἐπροκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἐνθουσιῶδη θαυμασμὸν ὅχι μόνον τῶν Πατρῶν, ἀλλ' ὀλοκλήρου τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ παρευρεθέντες ἐχειροκρότησαν τὴν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς ἐπαρχίας μετὰ τὴν θοριαμβευτικὴν ἐμφάνισιν τοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν, ἐπίσημον παρουσίαν τῶν ὡραίων ἐθνικῶν χορῶν μας.

Ἦδη καταρτισθὲν καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν Τμήμα ἰδρύει μαθήματα ζωγραφικῆς καὶ καλῶν ἐν γένει τεχνῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως τῶν ἐρασιτεχνίδων. Τὸ Τμήμα βιβλιοθήκης ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὸ ἀντίστοιχον Τμήμα Ἀθηνῶν, προβαίνει ἤδη εἰς τὸν καταρτισμὸν δανειστικῆς βιβλιοθήκης καὶ ἀναγνωστηρίου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ δρᾶσις τοῦ Πατριτικῆς Πατρῶν νὰ βαίῃ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ κέντρον, δρᾶσις ἡ ὁποία παρακολουθεῖται μετὰ ἴσιν ἀμιλλαν καὶ εὐγενῆ ζῆλον ἀπὸ τὰ Λύκεια Σύρου καὶ Χανίων.

Εἶναι ἀληθῶς εὐτύχημα ὅτι αἱ κυρίαί Πατρῶν ἐπέτυχαν τὸσον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Διοικητικοῦ τῶν Συμβουλίου, μετὰ Πρόεδρον τὴν κ. Κατίναν Μάρκου, ἀντιπρόεδρον τὴν κ. Δέσποιναν Μεσσηνέζην, γραμματέα τὴν δα Εἰρήνην Σπυροπούλου, ταμίαν τὴν κ. Ἐλένην Πετμεζᾶ, καὶ συμβούλους τὰς κ.κ. Ὀλγαν Εὐσταθίου Ἐλένην Πέτα, Κρινῶ Λυμπεροπούλου, Πίτσαν Μαλτέζου, Ἐλένην Μαργαρίτου, Ἀγλαίαν Μάλιου, Αἰκ. Φιλοπούλου, Ἐλένην Τσερόνη, Χριστίαν Παναγοπούλου, Παρα-

σκευοῦλαν Βαφειοπούλου, Ἄνναν Μαραθῆα καὶ Ἀνθὴν Ἀλεξοπούλου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει ἰδιαίτερον νὰ ἐξαρτῆ εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ἐν γένει Λύκεια εἶναι ἡ σύμπνοια καὶ ἡ καλὴ συνενόσις τῶν διοικητικῶν αὐτῶν συμβουλίων καὶ ἡ ἐργατικότης τῶν διαφόρων ἐφορειῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸσον μικρὸν διάστημα καὶ ὑπὸ περιστάσεις τὸσον ἀνωμάλους κατάρθωσαν νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸσον ἀλματικὴν πρόοδον. Διότι ἐνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως ἐκεῖ ὡς καὶ ἐδῶ αἱ κυρίαί τῶν ἐπαρχιακῶν Λυκείων εἰργάσθησαν εἰς παροχὴν κάθε βοήθηματος εἰς τὰ πτωχὰ μικρὰ τῶν ἐπιστράτων. Φορέματα κατεσκευάσθησαν καὶ διανεμήθησαν εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας, καὶ ἐν γένει κάθε δυνατὴ συνδρομὴ παρεσχέθη εἰς αὐτά, ἐξοικουμένων εἰς τὸ ὡραῖον αἶσθημα τῆς συμπαθείας καὶ ἀλληλεγγύης τῶν δεσποινίδων τῶν διαφόρων Λυκείων. Ἐπίκειται μάλιστα καὶ ἡ ἰδρυσις Τμημάτων δεσποινίδων τῶν ἐπαρχιακῶν Λυκείων κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ σχετικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον τὸσον ὡραία καὶ προοδευτικὴ ὀφείλεται δρᾶσις.

Καὶ cours διὰ τὰς δεσποινίδας θὰ ἰδρυθοῦν μετὰ διδασκαλίαν ἀνωτέρων φιλολογικῶν μαθημάτων, ἀπαγγελίας ξένων γλωσσῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σχολικῆς μορφώσεως, ἡ ὁποία ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῆ ἐπιμελημένη ἀφίνει ὅμως παντοῦ κενὰ πρὸς συμπλήρωσιν διὰ τὴν ἀρτιοτέραν τελειοποίησιν κάθε κόρης εἰς τὰ πολυπλά καθήκοντά της ὡς παράγοντος πολυτίμου διὰ κάθε οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν συγκρότησιν.

Κ. Π.

Ἡ ΛΑΪΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Β'.

Πρὶν προχωρήσουμε θὰ ποῦμε ὀλίγα λόγια διὰ τὸν Σκόπαν.

Ὁ Σκόπας ἐγεννήθη εἰς τὴν Πάρον τῷ 421 καὶ ἤκμασε κατὰ τὸ 393. Ἐγενεὶν ὁ γλύπτης τῶν Χαρίτων ὅπως ὁ Ἀνακρέων εἶχε γείνει ὁ ποιητὴς τους. Ἡ φήμη του μεγάλωσε μετὰ τὸ τάλαντόν του καὶ δὲν ἄργησε νὰ γείνη γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Εἰς ὅποιαν πόλιν καὶ ἂν ἐπῆγαιεν, ἐθεωρεῖτο τιμὴ της νὰ τὸν φιλοξενῆ καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἡ Κόρινθος, ἡ Ἐ-

φesus, οἱ Δελφοὶ καὶ ἄλλαι πόλεις ἐκοσμήθησαν δι' ἔργων του, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Ἀχιλλέως, τῆς Θέτιδος, τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Φαέθωνος καὶ πολλὰ ἄλλα. Πειὸ ἄργα ἔκαμε καὶ συμπλέγματα τὰ ὁποῖα ἐκρίθησαν ὡς μεγάλα ἀριστουργήματα.

Τὸ ὡραιότερον καὶ θαυμαστότερον ἀριστούργημα τοῦ Σκόπα ὑπῆρξε ἡ γυμνὴ Ἀφροδίτη ἢ ἡ Εὐχαρις Ἀφροδίτη διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Λαΐς ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον. Αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἄγαλμα τὸ ὁποῖον ἡ Κόρινθος διετήρησεν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά της, διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἐγέννησε τὸν πρὸς τὸ ὡραῖον ἔρωτα. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸν ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Σκόπα ἐκρίθη τελειότερα ἀπὸ τὴν τοῦ Πραξιτέλους, διὰ τὸ τελειὸν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν διαστάσεων. Τέλος ὁ Σκόπας ὑπῆρξεν ὁ καλλιτέχνης τῆς ἐποχῆς του ὁ πλέον φημισμένος καὶ δοξασμένος.

Μία ἐντελὴς ἐξαιρετικὴ περίστασις ἐσημείωσε τὴν ἀφίξιν τῆς Λαίδος εἰς Κόρινθον. Μόλις ἐφθάσεν εἰς τὴν πόλιν ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης διὰ νὰ προσφέρῃ ἕνα στέφανον εἰς τὴν θεάν. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ὁ ναὸς ἦτο γεμάτος ἀπὸ ἐταίρας ἐνδεδυμένας μετὰ ἐορτάσιμα φορέματα, καὶ χιλιάδες κόσμου ἦτο μαζεμένος εἰς τὴν πλατείαν καὶ ἐφθασε ὡς τῆς ἀπάνω σκάλες τοῦ ναοῦ. Ἐνας δυνατὸς καὶ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς δημοκρατίας τῆς Κόρινθος. Ἐπειδὴ λοιπὸν κάποτε ἡ Κόρινθος εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην, ἕνας νόμος διέτασσε ὅλας τὰς ἐταίρας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κινδύνου νὰ συναθροίζωνται εἰς τὸν ναὸν τῆς προστατίδος θεᾶς καὶ νὰ ζητοῦν τὴν βοήθειάν της διὰ προσφορᾶς θυσιῶν. Ἴδου διατὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε συναθροισθῆ τὸσον πλῆθος τῶν ὁποίων ἅμα τῇ ἐμφάνισι τῆς Λαίδος παρεμέρισε διὰ νὰ τὴν ἀφίση νὰ περάσῃ, ἐνῶ συγχρόνως ψιθυρὸς θαυμασμοῦ ἀκούσθηκε στὸ πέρασμά της.

Ἐκεῖνη τότε ἀφοῦ ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ χρυσὸ καὶ πολύτιμον μάρμαρον, τῆς ἐπρόσφερε τὸν στέφανόν της καὶ ἀπνύθη τὴν θαυμασίαν αὐτὴν προσευχὴν «Ὁ μεγαλοδύναμη Ἀφροδίτη! Σὺ ποῦ ὁλος ὁ Ὀλύμπος λατρεύει, κάμε νὰ ἀληθεύσουν αἱ ἐπιθυμίαι

ἐκείνης ποῦ ἀπὸ σήμερον ἀφιερώνεται εἰς τὸν βωμόν σου. Προστάτευσέ τὴν πόλιν τῆς Κόρινθος, τὴν ὁποίαν ἐκλέγω γιὰ πατριδα καὶ μεῖνε εὐμενὴς γι' αὐτήν». Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἐσηκώθη καὶ βγάζοντας τὸ πολύτιμον περιδέριόν της τὸ περνᾶ εἰς τὸν λαιμὸν τῆς θεᾶς, προσθέτουσα: «Εἶναι ὅ,τι πολυτιμότερον ἔχω· δέξου το ὡς ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου».

Ρ.

Ὁ ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Δ'.

Κάθε φορὰν ποῦ μετὰ τὴν φαντασίαν γυρίζω ὀπίσω εἰς τὰ περασμένα χρόνια τῆς εὐτυχισμένης μου ζωῆς, κάθε φορὰν ποῦ σὰν εἰς καλεῖ-δοσκοπίον ζωντανεῖται ἐμπρὸς μου αἱ εἰκόνες τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ γάμου μου διακρίνω ποῦ καὶ ποῦ μέσα εἰς τὸν τριανταφυλλένιο τότε δριζύοντα κατὶ σκοτεινὰ σύννεφα, κατὶ μαῦρες κηλίδες ποῦ ἐγιναν ἀφορμὴ εἰς τὸσας παρεξηγήσεις μετὰ τὸν ἀνδρὸς μου καὶ ἐμοῦ καὶ εἰς ποταμοὺς ὄλους δακρύων ποῦ ἐχύνοντο κρυφὰ ἢ τὴν νύκτα ὅταν ὁ ἀνδρὸς μου ἐκοιμάτο ἢ τὴν ἡμέραν ὅταν ἔλειπε.

Εἰς τοῦτο εἶναι ὑπεύθυνοι οἱ γονεῖς καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀνατρέφονται τὰ κορίτσια. Θεέ μου! Τί ἄβυσσος χωρίζει τὴν ἀντίληψιν τοῦ νέου ἀνδρὸς γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ γάμου ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς νέας γυναίκας. Αὐτὴ, εὐθὺς ποῦ περάσῃ τὰ ἐντελῶς παιδιὰτικὰ χρόνια, ἀκούει ἀπὸ τὸ πρῶτον. Ἐως τὸ βράδυ τὸ εὐαγγέλιον, τὸν ὕμνον, τὴν ἀποθέωσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνότητος, εἰς μίαν διαπασῶν, ἡ ὁποία συχνὰ υπερβαίνει καὶ τὰ ἔρια τοῦ μυστικισμοῦ. Γύρω της τὰ φυσικώτερα πράγματα τοῦ κόσμου, τὰ ὅποια κανονίζουν νόμοι ἀμετάτρεπτοι, περιβάλλονται ἀπὸ μυστηριώδους πέπλους, γίνονται αἰνίγματα σκοτεινὰ, τιτλοφοροῦνται ὡς κακοήθεια, αἰσχροτήτες καὶ ἐν γένει ὡς κατὶ κακόν, τρομερόν, ἐπιειδιστόν.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κοριττοῦ ἢ προκατάληψις αὐτὴ ὑποκαθιστᾶ τὴν φύσιν. Εἰς τὸν ἀνδρὰ ἐξ ἄλλου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐφηβος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς πρώτης κοινῆς γυναίκας, ὅχι μόνον οἱ νόμοι τῆς φύσεως δὲν περιβάλλονται μετὰ κανὸν μυστήριον, ἀλλὰ συχνὰ κάθε λεπτότης αἰσθήματος, κάθε νόμος φυσικὸς ἐκχυδαίζεται, φαυλοποιεῖται, ἐκφυλλίζεται. Μετὰ τὸσον λοιπὸν ἀντιθέτους ἀντιλήψεις συναντῶνται εἰς τὸν γάμον οἱ δύο νεόνυμφαι.

Και δὲν συμβαίνει σπανίως ἄνθρωποι ποὺ ἡγαπῶντο πολὺ πρὸ τοῦ γάμου νὰ εὐρίσκωνται ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην εἰς τοιαύτην ἀντίθεσιν αἰσθημάτων, ὥστε καὶ ψυχρότητες νὰ δημιουργοῦνται μεταξύ των, ὄχι δὲ σπανίως καὶ ἐν εἶδος ἀποστροφῆς νὰ γεννᾶται, ἢ ὁ εἶδος καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπερικήθη, ὅμως νὰ ἀφίνη εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν ἀνεξάλειπτα ἴχνη.

Ἐπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τείνουν πολὺ εἰς ἐξιδανικέυσιν ὄλων τῶν νόμων τῆς ζωῆς. Ἐργάζονται, πίνουσι σκέπτονται καὶ ζοῦν μέσα εἰς μίαν τεχνητὴν ἀτμοσφαιραν. ἢ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν καθημερινὴν πεζὴν, πεζοτάτην, δυστυχῶς, πραγματικότητά. Αἱ γυναῖκες αὗται σπανιώτατα ἀρέσονται ὡς σύζυγοι. Ἡ ἰδανικότης των εἶναι κατὰστασις νοσηρὰ, ἢ ὁποῖα εὐρίσκεται εἰς ἀδιάκοπον σύγκρουσιν μετὰ τὰς ἐξέεις καὶ τὰς ὀρέξεις τῶν ἀνδρῶν.

Ἀλλὰ ὅσον πεζὴ καὶ ἂν εἶναι μία γυναῖκα ὑπάρχουν μερικαὶ λεπτότητες ἐπιβαλλόμεναι εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐγγάμου ζωῆς. Ἡ μητέρα ἀγοριῶν, ἐνῶ τόσον πολὺ ἀφίνει τὰ κορίτσια τῆς ἐξω ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς μεταβολῆς τῆς ζωῆς των, διὰ τὰ ἀγόρια τῆς ἀδιαφορεῖ τελείως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς νέας των ζωῆς ἐν σχέσει μετὰ τὴν παλαιάν, ἢ ὁποῖα συχνότατα εἶναι παραλυμένη. Τὸ ἄνδρας εἶναι καὶ εἰς τὰ λεπτότερα ἀκόμη ζητήματα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Δι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες σπανίως εἰς τὴν ἰδιαίτην των ζῶν εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ἀντιληφθοῦν πόση ἀπόστασις ὑπάρχει μεταξύ ἐνός κοριτσιοῦ ποῦ ἔζησε μέσα εἰς ἀτμοσφαιραν αὐστηρᾶς ἀγνότητος καὶ τοῦ πλήθους τῶν γυναικῶν τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν ὀργῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ὁποίων νομίζουσι ὅτι ἐγνώρισαν τὴν γυναῖκα ἐν γένει.

Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὰ χάσματα ποῦ δημιουργεῖ ἢ ἀντίθεσις αὐτή, θεέ μου! πόσα μικροζητηματάκια ἀσήμαντα ποῦ δημιουργοῦν μεγάλες δυστυχίες. Πόσες ἀπροσεξίεις τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου προσλαμβάνουσι ἐπιστημότητα καὶ προκαλοῦν δυσαρρεσκείας φοβερὰς. Ἐὰν μάλιστα ἢ γυναῖκα ἔχη κάποιαν ἀτομικότητα, ἔχει ἰδιόκον τῆς ὀπωδότητος τρόπον νὰ βλέπῃ τὴν ζῶν καὶ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ συγκρίνῃ, τὸ πρᾶγμα γίνεται ἐπικίνδυνον.

Ὁ ἄνδρας μου ὑπῆρξε βεβαίως τὸ πρότυπον εὐγενοῦς ἀνθρώπου, καὶ ἡ ἀγάπη μου ἦτο τόση, ὥστε καὶ εἰς τὰ ἐλαττώματά του ἀκόμη νὰ ἀπλώνῃ ἕνα ὀπαλένιο πέπλο, ὥστε νὰ διακρίνονται πολὺ δύσκολα. Ὅμως τὰ συννεφάκια δὲν ἔλειψαν νὰ σκιάζουσι πολὺ συχνὰ μίαν εὐ-

τυχίαν, ποῦ μπορούσε νὰ εἶναι ἀπέραντη.

Ἡ συνήθειά του ἔξαφνα νὰ διατάσῃ μου ἔκανε κακό. Φέρε μου ἐκεῖνο. Δόσε μου αὐτό. Πήγαινε ἔξω, μὴνε ἐδῶ. Ὑστερα ἢ νευρικότης του, ἐὰν δὲν ἦμουν ἐτοιμη σὰν στρατιώτης τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἐξηρχόμεθα. Πέντε λεπτῶν ἀργοπορία, ζήτημα. Ἐγὼ δὲν ἀπαντοῦσα, δὲν παρεπονόμην. Ἡμην βέβαια πολὺ ὑπερήφανη γι' αὐτό. Ἀλλὰ ἔχανα κάθε διάθεσιν καὶ κάθε εὐθυμίαν. Ἐκεῖνος ἠσθάνετο ὅτι εἶχε ἄδικον. Ἀλλὰ ἐθύμονε.

Καὶ ὁ θυμὸς του μετὰ ἔκαρνε νὰ τὰ χάνω. Δὲν εἶχα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ διαμαρτυρηθῶ ἢ τοῦλάχιστον νὰ φανῶ ἀδιάφορος ἢ νὰ γελᾶσω καὶ νὰ φανῶ ὅτι δὲν εἶχα προσέξει κανὲν εἰς τὴν δυσθυμίαν του ἢ εἰς τὴν νευρικότητά του.

Τίποτε. Καὶ ἐὰν ἤθελα νὰ παραβλέψω, νὰ εἰπῶ τίποτε γιὰ νὰ σπάσῃ ὁ πάγος τῆς ψυχρότητός μου δὲν τὰ κατάφερα. Ὁ λαϊμὸς μου ἔσφιγγε. Ἐπ' αἶνα γλωσσοδέτην καὶ τὰ μάτια μου ἐγέμιζαν κάποτε δάκρυα. Τότε πρὶν μετὰ ἀντιληφθῆ, ἐτρεπόμην εἰς φυγὴν. Δὲν ἤθελα νὰ με ἰδῇ νὰ κλαίω, μᾶλλον ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, παρὰ ἀπὸ καλὸ αἶσθημα, μήπως τὸν λυπήσω.

Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶχα καὶ ἐγὼ στιγμὰς κακίας. Ὅταν μάλιστα ἠσθάνομην ὅτι ἔχανα τὴν ἐλευθερίαν μου, ὅτι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπεδούλωνα τὴν σκέψιν μου ἐπὶ τὴν ἰδικήν μου. Διὰ τὰ αἰσθηματά μου τὸ ἔκαμνα εὐχαρίστως, διότι ἡ ἀγάπη μαλακόνει, ἰσοπεδώνει τὰ αἰσθηματά. Ἀλλὰ ἡ σκέψιν μου, αἱ ἰδέαι μου, αἱ πεποιθήσεις μου. Διὰ κάθε παραχώρησιν ἠσθάνομην σὰν νὰ ἔσπανε μὴ χορδὴ ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐσυγκρατοῦσαν τὴν ἰσότητά τῆς κοινῆς ζωῆς μας. Καὶ ἦμουν δυστυχῆ καὶ ἐπαναστατοῦσα μέσα μου καὶ ἐγινόμην κακὴ, ἐκδικητικὴ. Ἀλλὰ ἡ ἀνατροφή μου καὶ ἡ ἐμφυτος ἀποστροφή μου εἰς φωνῆς καὶ ἰστορίας μετὰ ἔσωζε. Δὲν ἔλεγα τίποτε. Μόνον ὅτι δὲν μπορούσα νὰ κρύψω ὅτι ἦμουν δυσαρρεστημένη.

Αὐτὸ εἶναι ἐλάττωμα. Καὶ θὰ συνιστοῦσα εἰς κάθε μητέρα νὰ προσπαθήσῃ νὰ προφυλάξῃ τὰ κορίτσια τῆς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα αὐτό. Καλλιτέτρα ἴσως νὰ ἀνθίσταται κανεὶς ὅταν δὲν θέλει ἢ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὴν σκέψιν του. Καὶ νὰ τὸ λέγῃ, νὰ τὸ ὁμολογῇ τὴν σκέψιν του. Καὶ μετὰ εὐγένειαν, ἀλλὰ μετὰ σταθερότητα, παρὰ νὰ φαίνεται ψυχρὸς καὶ δυσαρρεστημένος. Ὡ! αὐτὰ τὰ μούτρα τὰ κατεβασμένα εἶτε ἀπὸ τὸν ἕνα εἶτε ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τὶ μαρτύριον καὶ γιὰ τοὺς δυὸ. Καὶ τί αἰωνία σπάθη Δαμοκλέους προωρισμένη ἂν ὄχι νὰ θανατώῃ πάντως ὅμως νὰ συντρίβῃ τὴν οἰκιακὴν εὐτυχίαν.

(Παράφρασις)

Σύζυγος Φιλόσοφος

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἦτο καιρὸς μέσα εἰς τὰς γεμίτας μελαγχολίαν καὶ ἀγωνίαν ἡμέρας ποῦ περνοῦμεν νὰ φέρῃ κάποιον ἀντιπερισπασμὸν μία δρᾶσις καὶ μία σκέψιν ξένη πρὸς τὴν πολιτικὴν, ἢ ὁποῖα νὰ καταπραῦνῃ τὴν ὑπερέντασιν τῶν γυναικῶν νεύρων καὶ νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰ φωτεινὰ σημεῖα τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων μετὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς χειμερινῆς περιόδου γίνεται τὸ καταφύγιον, εἰς τὸ ὁποῖον δι' ὀλίγας τοῦλάχιστον ὥρας ἢ γυναικεία ψυχὴ θὰ ξεκουράζεται, θὰ λησμονῇ καὶ θὰ ἀνοικτῆ νέας δυνάμεις.

Τὰ τμήματα ἐπανέλαβαν τὰς ἐργασίας των. νέα μέλη, καὶ νέοι ὀργανισμοὶ προσετέθησαν εἰς τοὺς παλαιούς, νέοι παράγοντες πολὺτιμοὶ ἔρχονται νὰ δώσουν ὄψιν καὶ ζωὴν εἰς τὸ προοδευτικὸν ἔργον τοῦ Λυκείου.

Ἡ ἴδρυσις τῶν τμημάτων ἐρασιτεχνίδων καὶ ἐρασιτεχνῶν τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς μουσικῆς ἀνοίγουσι νέους δρόμους ἐργασίας εἰς κυρίας καὶ δεσποινίδας μετὰ καλλιτεχνικὴν δυνατὴν ἰδιοφυίαν ποῦ ἔμεναν ἕως τώρα παράμερα καὶ ἄγνωστοι, χωρὶς καμμίαν ἐνθάρρυνσιν κανὲν σημείον εὐγενοῦς ἀμίλλης, κανένα κέντρον συνεργασίας.

Ἡ Ἐκθέσις ἐρασιτεχνίδων καὶ ἐρασιτεχνῶν ἢ διοργανωθεῖσα εἰς τὸ Λύκειον τὴν παρελθούσαν ἀνοιξιν ἀπεκάλυψεν ἕνα κόσμον ἐρασιτεχνικῶν πλοῦσιον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπετελέσθη κατὰ μέγα μέρος τὸ νέον Τμήμα τοῦ Λυκείου.

Ἀλλὰ καὶ τῆς μουσικῆς ὀργανικῆς καὶ τραγουδιοῦ, καὶ τῆς ἀπαγγελίας οἱ ἐρασιτεχνικοὶ κύκλοι εἶναι εὐρύτατοι μετὰ ταλέντα ἐκλεκτὰ τὰ ὁποῖα τὸ Λύκειον συνεχέντρωσεν εἰς τμήμα, τοῦ ὁποῖου μετέχουν καὶ κύριοι ἐρασιτέχναι.

Τὸ Τμήμα αὐτὸ ἀνέλαβε τὴν διοργάνωσιν τῶν μουσικῶν συγκεντρώσεων τῆς Πέμπτης, τὴν συμμετοχὴν εἰς παραστάσεις καλλιτεχνικὰς τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Ἰωσήφ τμήματος τῆς ἀπαγγελίας καὶ ἠθοποιίας τοῦ Λυκείου καὶ εἰς συναυλίαν ἐρασιτεχνικὰς, διοργανουμένης τὴν τελευταίαν Πέμπτην ἐκάστου μηνός.

Ἡ ψυχαγωγία τῶν παιδιῶν, χωρὶς θεάματα λωποδυτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀπασχόλησε πολὺ τὸ Τμήμα τῶν μητέρων καὶ παιδαγωγῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς συνεργασίαν μετὰ τὰ ἐρασιτεχνικὰ Τμήματα κατήρτισαν τὰ προγράμματα τῶν Παιδικῶν Κυριακῶν συγκεντρώσεων. Μικρὸν

παιδικὸν θέατρον, κινηματογραφικὰ θεάματα κατάλληλα γιὰ παιδιά, χοροὶ Ἑλληνικοὶ καὶ ξένοι θὰ ἀπασχολήσουσι εὐχάριστα τὰ Κυριακὰ ἀπογεύματα τῶν μικρῶν. Ἡ τελευταία Κυριακὴ κάθε μηνός θὰ προορισθῇ διὰ μεγαλύτερα παιδιά ἡλικίας ἀπὸ δώδεκα χρόνων καὶ ἄνω, θὰ εἶναι δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον χορευτικὴ.

Ὅλα τὰ Τμήματα ἀπεφασίσθη νὰ ἔχουν μίαν εἰδικὴν συγκεντρώσιν τείου ἀνά μίαν Πέμπτην ἐκάστου μηνός. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὰ μέλη ἐκάστου Τμήματος θὰ γνωρισθοῦν μεταξύ των θὰ γνωρισθοῦν δὲ καὶ μετὰ τῶν κυριῶν τοῦ κλάδου των, οἱ ὁποῖοι θὰ προσκαλοῦνται εἰς τὰ τεῖα αὐτά.

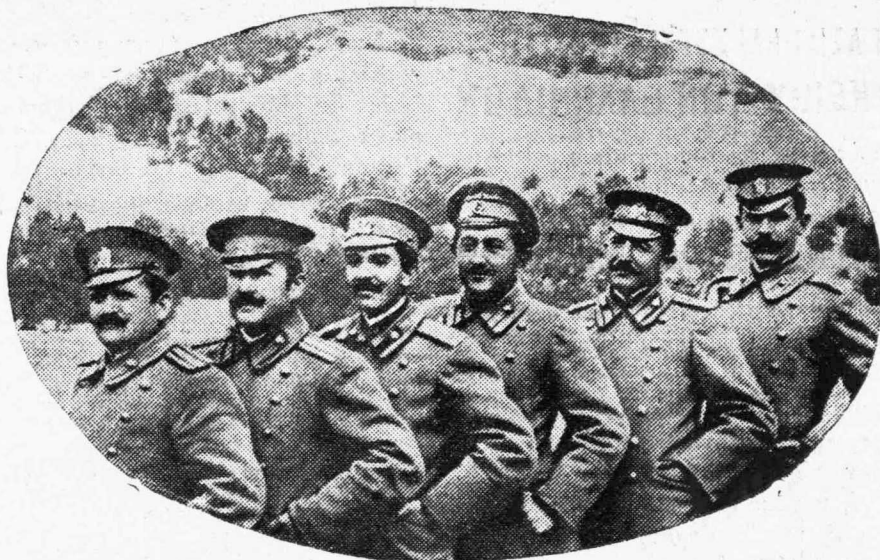
Ἡ πρώτη Πέμπτη ὠρίσθη διὰ τὸ Φιλολογικὸν Τμήμα. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ μουσικαὶ συγκεντρώσεις τῆς Πέμπτης ἐλκύουν πολὺν κόσμον κατ' ἀνάγκην αἱ προσκλήσεις ἐκάστου Τμήματος θὰ περιορισθοῦν εἰς πέντε — ἕξι μόνον διὰ κάθε φορὰν, πλὴν τῶν μελῶν τῶν Τμημάτων, τὰ ὁποῖα δικαιοῦνται νὰ παρευρίσκωνται ὅλα καὶ ὁσάκις ἐπιθυμοῦν.

Αἱ διαλέξεις ἐκανονίσθησαν μετὰ ὀμιλητρίαν καὶ ὀμιλητὰς διὰ θέματα πολὺ ἐνδιαφέροντα. Μεταξὺ τούτων ἰδιαίτην θὰ κινήσουσι ἐνδιαφέρον ὀμιλίαι περὶ τῶν συγχρόνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων. Τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ μουσικὰ Τμήματα, ὡς καὶ τὰ ἐρασιτεχνικὰ τοιαῦτα θὰ διοργανώσουσι διαλέξεις περὶ μεγάλων μουσικῶν καὶ μεγάλων ζωγράφων.

Τὸ ὑπὸ τὸν κ. Ἰωσήφ Τμήμα ἀπαγγελίας καὶ ἠθοποιίας πλὴν τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Λυκείου θὰ δώσῃ καὶ δύο θεατρικὰς παραστάσεις, ἀσχομένων πρὸς τοῦτο καταλλήλως τῶν μαθητῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἀπαγγελίας καὶ ἠθοποιίας τοῦ Λυκείου.

Ἐκθέσεις καλλιτεχνικαὶ καὶ ἰδιαίτερα ἐρασιτεχνικαί, συναυλίαι, μαθήματα (cours) φιλολογικὰ, νεωτέρας καὶ ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας ὡς καὶ ξένης συμπληροῦν τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον τοῦ 1916—1917.

Τὸ Τμήμα χορῶν θὰ νεωτερίσῃ ἐφέτος. Ἰδιαίτερα θὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν συλλογὴν νέων χορῶν Ἑλληνικῶν οἱ ὁποῖοι θὰ μελοποιηθοῦν καὶ θὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν εἶδη ὑπάρχουσαν σχετικὴν συλλογὴν τοῦ Λυκείου. Ἐπὶ πλέον θὰ ζητηθῇ ἢ πληρεστέρα προσέγγις τούτων μετὰ τοὺς ἀρχαίους, καὶ ἢ εἰδικωτέρα ἀναπαράστασις καθάρως ἀρχαίων, ὄχι μόνον κυκλικῶν, ἀπὸ τὰς διαπρεπέστερας χορευτρίαν τοῦ Λυκείου.

Συμπλέγματα στρατιωτών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

Ε'.

Ἡ ζωὴ τῶν λουτρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχει βέβαια εἰς τὴν ποικίλιαν τῶν προσώπων καὶ κάποιαν κουραστικὴν μονοτονίαν τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ὁ στενὸς κύκλος μέσα εἰς τὸν ὁποῖον κινουῦνται καὶ ζοῦν οἱ λουόμενοι.

Καὶ τοῦτο διότι ἑλληνικὴ λουτρόπολις θὰ πῆ μὰ ἐρημικὴ γωνιά γῆς ἡφαιστειογενούς, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν δυὸ τρία ξενοδοχεῖα ἀνθρωπισμένα, καμμιὰ πεννταριά σπιτάκια, δυὸ τρεῖς καλύβες ποῦ ἀκούουν εἰς τὸ ἐπίσημον ὄνομα καφφενείου, πέντε ἕξ μαγειρεία καὶ ἰσάριθμα μπακάλικα καὶ μανάδικα.

Περίπατοι, πλατεῖαι, δρόμοι μὲ δενδροστοιχίας, πάρκα, δάση, καζίνα, θέατρον, ὅλα αὐτὰ εἶναι πολυτέλεια ἄγνωστος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν λουτρόπολιν. Ἄν ἀποφασίσετε αἰθνης εἰς τὸ Λουτράκι νὰ φύγετε ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ ξενοδοχείου σας θὰ πληρώσετε ἀμάξι ὃ δραχ. τὴν ὥραν ὃ νὰ σᾶς ἀνεβάσῃ μὲ βῆμα ἀκολουθίας κηδείας εἰς τῆς περίφημης κορδέλης τοῦ λόφου τῆς Περαχώρας, ἢ νὰ σᾶς κατεβάσῃ εἰς τὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Πευκακιοῦ, τοῦ ὁποῖου ὃ τίτλος δίδει τὸ μέτρον τῆς δασικῆς περσιπῆς. Ἐὰν ἔχετε εἰσοδήματα ἐφοπλιστοῦ ἢμπορεῖτε νὰ ἀποτολμήσετε καὶ μίαν ἐκδρομὴν ἕως τὴν Κόρινθον, ἢ ὁποία

στοιχίζει ἀπὸ δέκα πέντε ἕως εἴκοσι δραχ. Ὁ περίπατος πεζῆ, τὸν ὁποῖον ὑποχρεωτικῶς ἐπιβάλλει ὁ ἀρθροειτισμὸς, τὸ εἰδικὸν νόσημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πάσχουν ὅλοι οἱ ψαμμιακοὶ εἶναι ἀπραγματοποίητος. Ἐκτὸς ἐὰν ἔχετε κάμει εἰδικὴν ἀσκήσιν δρόμου μετ' ἐμποδίων, ἐπάνω εἰς χαλάσματα, γώματα, βράχους ἀνηφορικοὺς καὶ κατηφορικοὺς.

Μέσα εἰς τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀκινήσεως καὶ τῆς καθημερινῆς μονοτονίας, μὲ εὐρήκε μίαν φιλικὴν πρόσκλησιν δι' ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἰσθμίαν. Ὁ δρόμος εἶναι ἀμαξιτός, περὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ πρὸς τὴν Ἰσθμίαν δάσους καὶ ἀφίνει τὴν παραλίαν τοῦ Ἰσθμοῦ διὰ νὰ ἀντικρύσῃ τὸν γελαστὸν πίνακα τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης τοῦ γραφικοῦ λιμένος τῆς Ἰσθμίας.

Ἄλλοτε ἢ μικρὰ αὐτὴ γωνία ὠνειρεύθη δόξαν πόλεως διὰ τῆς ὁποίας ὡς ἀρτηρίας ἐμπορικῆς θὰ ἐκυκλοφοροῦσε τὸ ἐμπόριον τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τῆς ὁποίας ὃ συνοικισμὸς θὰ ἐπετελεῖτο ἐντὸς ὀλίγου χρόνου. Ἐταιρεῖαι ξέναι καὶ ἑλληνικαὶ εἶχαν στείλει ἀντιπροσώπους διὰ νὰ ἀγοράσουν μεγάλας ἐκτάσεις γαιῶν, μηχανικοὶ εἶχαν διαταχθῆ νὰ χαράξουν τὴν νέαν αὐτὴν πόλιν, ἢ ὁποία ἐπεκτεινομένη πρὸς τὴν Κόρινθον θὰ ἀνεγένα ἴσως τὸν παλαιὸν πλοῦτον τῆς πόλεως τῆς Λαίδος.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
Στρατιώτης τυφλός, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ ἐσταμάτησαν εἰς τὸ στάδιον τῶν ὄνειρων. Ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ στενὴ πολὺ δὲν ἐχρησίμευσε παρὰ μόνον εἰς τὴν διόδον μικρῶν πλοίων τῆς ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας, καὶ ἡ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀποκλειστικῆς συγκοινωνία τῶν ξένων μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιορίσει τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς Ἰσθμίας εἰς δύο τρία παραπήγματα καὶ μίαν μικρὰν βενζινάκατον, δι' ἧς εἰσπράττονται τὰ διόδια. Ἐμεινεν ὅμως μοναδικὸν μνημεῖον τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς τομῆς ἡ ἑπαυλις τοῦ στρατηγοῦ Τύρ τοῦ γιγαντοσώμου αὐτοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα τοῦ ὁποίου ὀφείλομεν τὴν ἀπὸ χερσονήσου εἰς ἀπλὴν νῆσον μετατροπὴν τοῦ Μωρηᾶ. Εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ στρατηγοῦ Τύρ εἶχε μεταφερθῆ ἓνα κομμάτι γαλλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ εὐθύμου ζωῆς, τῆς ὁποίας ψυχὴ καὶ γοητεία ἦτον ἡ générale Tur, ἡ ὡραία ἐξαδέλφη τοῦ Ναπολέοντος.

Ὡς παράδοσις πλεόν ἔχουν μείνει ἀπὸ τοὺς παλαιότερους αἱ ἐορταὶ ποῦ ἐδίδοντο ἀπὸ τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν στρατηγίαν εἰς τὴν ἐκλεκτοτέραν τάξιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοὺς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρεπιδημοῦντας ἐπισήμους ξένους. Σήμερον τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον τοῦ στρατηγοῦ ἐξεριζώσε μὲ κάποια μάλιστα τραγικότητα ὁ θάνατος καὶ ἡ θαυμασία ἑπαυλις ὅπως ἦτο καὶ εὐρίσκειτο, ἀκόμη καὶ μὲ τὰς εἰκόνας τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς, ἐπωλήθη ἀπὸ ἓνα μακρυνὸν ἀνεψιὸν καὶ κληρονόμον τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὸν κ. I. Μίντλερ.

Ὁ Ἕλληνας πυργοδεσπότης καὶ ὡς παράστασις καὶ ὡς ἀδρότης καὶ εὐγένεια τρόπων εὐρέθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τὴν θέσιν του. Δὲν εἰξεύρω, ἂν αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ δεξιώσεις ἐσυνεχίσθησαν, φυσικὰ, εἰς κύκλους ἑλληνικωτέρους. Εἰξεύρω ὅμως ὅτι ἐκλεκτοὶ οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ φίλοι θεωροῦν ἀληθινὴν ὄσιν τὴν ἑλληνικὴν σήμερον ὡραίαν ἑπαυλίαν τῆς Ἰσθμίας, καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπαραιτήτων ἐπισκέψεων τῶν λουσομένων τοῦ Λουτρακιοῦ εἶναι ἡ ἑπαυλις τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Μίντλερ.

Εἰς μίαν τοιαύτην φιλικὴν ἐκδρομὴν ἔλαβα μέρος, προσκληθεῖσα, καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλω ἓνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀπογεύματα τῆς διαμονῆς μου εἰς Λουτράκι. Ἡ φιλοξενία τῆς οἰκογενείας Μίντλερ, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται αἱ τιμαὶ

τῆς ὡραίας ἐπαύλεως, συνεχίζουν τὴν παλαιὰν αὐτῆς παράδοσιν, χρωματισμένην ἑλληνικώτερα μὲ τὴν ἀπλὴν καὶ ἐγκάρδιον εἰλικρίνειαν, ἡ ὁποία σκλαβώνει καὶ κατακτᾶ, κατὰ τρόπον ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπὸ τὰς τυπικὰς φρασεολογίας τῶν ξένων.

Ὅτι μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν αἰσθησὶν εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν διάταξιν τῆς ἐπιπλώσεως, καὶ πρὸς τὴν τήρησιν τοῦ cachet, τὸ ὁποῖον ἡ Γαλλίς ἰδιοκτήτρια εἶχε θέσει εἰς τὴν ἑπαυλίαν τῆς. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν μετετοπίσθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἐὰν ὁ σημερινὸς ἰδιοκτήτης εἶναι Ἕλληνας, ὅμως καὶ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον του καὶ εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, παντοῦ ἀπαντᾷ κανεὶς τὸ γαλλικὸν style παντοῦ τὴν ἰδιαιτέραν προσωπικὴν σφραγίδα τῆς générale Tur, τῆς ὡραίας καὶ κομψῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία ἐγέμισε μὲ τὸ ὄνομά της τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὴν Ἰσθμίαν ἡγεμονικῆς διαμονῆς τῆς.

Εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κ. Μίντλερ ὡραία ἐλαιογραφία φυσικοῦ μεγέθους παριστᾷ ὀρθῶς τὴν ἀπόγονον αὐτῆς τῆς Ναπολεοντείου ἐποποιίας εἰς φυσικὸν μέγεθος, ὡραίαν ἀμαζόνα μέσα εἰς ἓνα θαυμάσιο μαῦρο φόρεμα, κατακτῆτριαν ἔστω καὶ διὰ τῆς εἰκόνας μόνον τῶν διαδόχων τῆς εἰς τὴν ἑπαυλίαν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Βεβαίως αὐτὸν τὸν στρατηγὸν διεδέχθη εἰς τὸν ὡραῖον καὶ αὐστηρὸν κοιτῶνα ὁ κ. Μίντλερ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπετρέπη χωρὶς καμμίαν σκιάν ζηλοτυπίας παρὰ τῆς κ. Μίντλερ ἡ ἀκίνδυνος αὐτῆ ἀναμνηστικὴ ἐπιφάνεια μὲ μίαν ἀπὸ τὰς σημαντικώτερας καλλονας τῆς Εὐρώπης ἄλλων χρόνων. Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ ἀπὸ τὴν παριζιάνικην σιλουέταν τῆς générale Tur ὁ κ. Μίντλερ θὰ εἶδεν ὡραῖα ὄνειρα καὶ θὰ ἐπέρασε ἓνα καλὸ μέρος τῆς ζωῆς του εἰς ποιητικοὺς ρεμβασμούς, ἴσως καὶ εἰς κάποιαν αἰσθηματικὴν ὄνειροπόλησιν, ἡ ὁποία τοῦτο ἔχει τὸ καλόν, ὅτι δὲν τοῦ ἐπιφυλάσσει καμμίαν ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀπογοητεύσεις τῆς πραγματικότητος.

Ἐὰν ἡμῖν πλουσία ἐφοπλιστίνα θὰ ἡγόραζα ἀναντιρρότως τὴν ἑπαυλίαν αὐτήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς μανθάνω, ὁ ἰδιοκτήτης ἔχει τὸν ἠρωϊσμόν ὡς ἀποχωρισθῆ. Καὶ θὰ ἐχρησιμοποιοῦσα ἐκεῖ εἰς θερινὰς θαυμασίας ἐορτὰς τὰ τὸσον εὐκόλα καὶ

γοήγωρα θησαυρισθέντα τελευταίως ἐκατομμύρια, προσκαλοῦσα καὶ φιλοξενούσα ὅλους τοὺς φιλικούς μου κύκλους εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν τοποθεσίαν, τὴν ὁποίαν στολίζουν ὅλα τὰ κάλλη τῆς θαλάσσης μὲ ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ τὰς γραφικότητας τῆς χερσαίας ἀγκάλης τῶν πέριξ λόφων καὶ βουνῶν.

Κ. Π.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τὴν ἐφαντάσθηκε τρελλὴν ἀπὸ χαρὰν, εὐτυχισμένη, ζηλεμένη ἀπὸ ἄλλες, ὑπερήφανη γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ τὴν ὕψωνε τὸσον καὶ θὰ ἐστόλιζε τὴν ἔμμορφη τῆς νεότητά μὲ τὸσον ὡραῖα καὶ ἀτίμητα στολίδια.

Ἐφύλαξε τότε πάλιν τοὺς θυσσαυροὺς του τοὺς πλουσιωτέρους καὶ ἔπειτα ἀνοίγει ἓνα, ἓνα τὰ μικρότερα κουτιά καὶ ἐθαύμαζε τὰ μονόπετρα διακτυλίδια καὶ τὰ φουρνιμένα ἀπὸ θαυμάσια μαργαριτάρια καὶ σμαράγδια ποῦ ἔλαμπαν σὰν πράσινοι ἡλιοί, καὶ ρουμπίνια καὶ καμμένα τοπάκια, ἀμέτρητα, τὸσον, ὥστε ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ πατέρας του θὰ ἔπερνεν ἐνέχυρα εἰς μικροδάνεια ποῦ ἔκανε εἰς ξεπεσμένους συμπολίτας του, καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτὰς εἶχαν μαζευθῆ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀμέτρητοι θυσσαυροί.

Ἐκλείδωσε πάλιν τὴν κάσσα του, ἡσυχώτερος τώρα γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, εὐχαριστημένος πολὺ γιὰ τὴν χαρὰ ποῦ θὰ ἐπροξενούσαν εἰς τὴν νέαν ὄλοι αὐτοὶ οἱ ὡραῖοι θυσσαυροί. Τὸ μόνον σκοτεινὸ σημεῖον ἦταν αὐτὸ τὸ ρεζιλίωμα ποῦ εἶχε πάθει μὲ τὸ ξύρισμα. Ὁρισμένως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃ ἡ Ἄννα καὶ δευτέραν φορὰν μὲ τὸ στοργικὸν ἐκεῖνο σὰν κοκκινογούλι πρόσωπο. Ἐπλάγιασε, καὶ ἔως ὅτου ἐπὶ τέλους νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος περὶ τὰ ξημερώματα, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ τὴν ἐπαύριον πρωτὴ γιὰ τὴν Κέρκυρα, δῆθεν δι' ἀλλαγὴν τοῦ ἀέρος, κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ.

Ἔτσι ἔγεινε. Ἐγράψεν ἓνα γραμματάκι εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἄννας, ἀποχαιρετοῦσεν ὄλους, καὶ ἐδικαιολογεῖτο, ὅτι ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο, δὲν μπόρεσε νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς ἴδῃ πρὶν φύγῃ.

Ἡ δικαιολογία αὐτῆ τῆς ξαφνικῆς φυγῆς ἐπιστεύθη ἀπὸ ὄλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἄνναν. Κάτι σὰν διαίσθησις τῆς εἶδεν τὴν ὑπόψιν ὅτι αἰτία καὶ τῆς κακοδιαθεσίας καὶ τῆς ἀποτόμου αὐτῆς φυγῆς τοῦ θεῖου ἦταν ἄλλη. Καὶ εἰς τὴν ἀντίληψίν τῆς αὐτὴν τὴν εἶχε βοηθήσει ἡ Κικὴ ἢ φίλη

τῆς, ὅταν τὴν ἐρώτησε γιὰ τὸν κύριον αὐτόν, τὸν τὸσον κομψόν, ποῦ εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν ζήτησῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Εἶναι ὁ θεὸς μου, εἶπεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἔχαμογέλασε, ἐπειδὴ εἶχεν ἐνθυμηθῆ τὸ ξυρισμένο του πρόσωπο. Ἡ Κικὴ παρενόησε τὸ γέλιο ἐκεῖνο. Ἐλα τώρα. Ἄστα αὐτά. Ὁ θεὸς σου δὲν εἶναι οὔτε τόσο νέος, οὔτε τόσο ὡραῖα ντυμένος. Καλὲ φιγουρίνι σωστό!

Ναί! Μὰ γι' αὐτὸ μ' ἐπιασαν καὶ ἴμένα νευρικὰ γέλια, ὅταν τὸν εἶδα ἔτσι ἀλλοιώτικο. Εἶχε βγάλει τὰ γένηα του, καὶ ἦταν ἔτσι στολισμένος, ποῦ μοῦ φάνηκε σὰν γαμπρός.

Αἱ. Ποῦ ξέρεις; εἶπεν ἡ Κικὴ μὲ πονηρία. Μπορεῖ καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ πανθρευθῇ. Πλούσιος ἄνθρωπος εἶναι, ἀσχημος δὲν εἶναι, μάλιστα καὶ πολὺ συμπαθητικός, πολὺ μεγάλος δὲν μοῦ φαίνεται. Μόλις σαραντάρης εἶναι καὶ δὲν εἶναι. Ἐλα πῆς τὰ μου τώρα. Κάτι θὰ τρέχῃ.

—Δὲν ξέρω, καὶ μὲν. Μὰ μπορεῖ πάλι, γιὰτὶ ἔφυγε χθὲς ξαφνικὰ γιὰ τὴν Κέρκυρα.

—Ὡστε ὑποθέτεις ὅτι ἡ νύφη εἶναι ἀπὸ ἄλλο; —Μπορεῖ, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἂν ἀλήθεια πρὸκειται νὰ πανθρευθῇ. Μὰ πάλι, δὲν θάλεγε τίποτε στὴ μητέρα μου, στὸν πατέρα; κάθε μέρα ποῦ βρίσκειται μαζὶ μας;

—Νὰ σοῦ πῶ, ἔσένα δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ τίποτε, ἀφοῦ τόσο σ' ἀγαπᾷ; Καὶ τὴν ἐβλεπε μὲ πονηρίαν, σὰν νὰ ζιττοῦσε νὰ βαθύνῃ εἰς τὴν περὶ μουσικὴ σκέψιν τῆς... Γιατὶ ξέρεις, εἶπεν ὕστερα ἀπὸ λίγο, κατὶ μουρμούρισε χθὲς ποῦ σὲ εἶδε νὰ μιλήσῃ τὸση ὥρα στὴν αὐλὴ ἢ Φιφὴ ἢ κουτσομπόλα.

Ἡ Ἄννα ἔγεινεν ὀλοκόκκινη. Ὡστε ἡμποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν τέτοιο πράγμα; Καὶ ἡμποροῦσε ἴσως νὰ τὸ ἐσκέπτετο καὶ ὁ θεὸς τῆς, ὅταν τῆς ἔλεγεν ὅτι θὰ τὴν παντρέψῃ μὲ κάποιον πλούσιον.

Ἡ Κικὴ ἐπέμεινε. Γιατὶ ἐκοκκίνισες; τῆς εἶπεν ἔξαφνα, ἀπότομα. Ἐλα δὰ μὴν εἶσαι τόσο μουσικὴ.

—Μὰ πῶς μπόρεσες νὰ φαντασθῆς τέτοιο πράγμα, καὶ μὲν. Ὁ θεὸς μου ἐκτὸς ποῦ εἶναι συγγενής, εἶναι καὶ στὴν ἡλικία τοῦ πατέρα μου.

—Μπά! Καὶ τί πειράζει; Ἡ μητέρα μου εἶναι τριάντα χρόνια περὶ νέα ἀπὸ τὸν μπαμπά μου. Καὶ φαίνονται σὰν τῆς ἴδιας ἡλικίας. Καὶ ἡ μητέρα πάντα λέει: Ἄν μοῦ ζητήσῃ τὴν Κικὴ μου κάποιος πλούσιος καὶ ὄχι πολὺ νέος θὰ τοῦ τὴν δώσω. Καλὲ ἀσχημα πέρασα γώ;

—Καὶ σὺ θάπερνες ἓνα γέρω πλούσιον; μὲ ποῦ ὡς μοῦ λὲς ἀγαπᾷς τόν... .

—Σσας! καὶ μὲν, μὴ σ' ἀκούσῃ κανεὶς.

Βέβαια και θα τον έπερνα. Θα είχα μέγαρο, άμάξια, διαμαντικά...θα έδεχόμουν.

Μά ό άλλος ;

Αί θα τον έδεχόμουν κ' εκείνο. Και θα περνούσαμεν ώραία, έκτακτα, πάντα έρωτευμένοι... πάντα μαζή.

Όλην εκείνη την νύκτα ή Άννα δέν έκοιμήθηκε. Η όμιλία της με την Κική την είχε κάμει να έννοήση όλα όσα της είχε πη ό θεός της, πριν φύγη και όλον τον ένθουσιασμόν του και την ποιητικήν ευγλωττία του. Τόσο που είχε κάμει τον πατέρα της, να πη τό βράδυ πριν να κοιμηθούν εις την μητέρα της. Ξέρεις σήμερα ό ξάδερφος μουκανε τέτοιες κουθέντες, που μου φάνηκε σαν να μην είναι στα καλά του.

Και όταν ξαφνικά άρρώστησε, είχε πη και πάλι ό πατέρας :

Καλέ δεστάλεγα γώ πως δέν είναι στα καλά του. Τόν ηύρα στο κρεβάτι. Ξουρισμένο, μοσκοβολισμένο. Και ύστερα άλλοιότιμο, σκεπτικό, άφηρημένο... Κι' αυτό τό ξαφνικό ταξείδι. Κάτι τρέχει....

—Καλέ μην είναι έρωτευμένος ; ειπε ή μητέρα.

Κολοκύθια ! Έρωτας τώρα στα γεράματα. Τι λές καλέ ;

Όλα αυτά τά ειχεν άκούσει ή Άννα και έσχημάτισε πειά την θεβαιότητα ότι ό θεός της την αγαπούσε. Και ότι ίσως έθύμωσε και προσεβλήθη με τά γέλοια της και γι' αυτό έφυγε.

Εις την άρχήν ή ιδέα αυτή της έφάνηκε κάτι έντελώς περίεργο. Ύστερα από τά ώραία όνειρα της και από την ποιητική συμπάθειά της προς τον Στέφα, ή πραγματικότητα αυτή της έφάνηκε τόσο πεζή, τόσο σκοτεινή και άσχημη, ώστε άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα.

Όρσιμένως θα έλεγεν όχι, θα ήρνεϊτο να γίνη ή γυναίκα άνθρώπου που ήτο μεγαλύτερος από τον πατέρα της. Πώς ! θα την εκλείδωνε λοιπόν κι' αυτός, όπως έκαναν οι άνδρες της Έλληνικής Έπαναστάσεως για να την έμποδίξη να παίζη.

Γιατί πρέπει να έννοηθή ότι ή αγάπη της εις τά παιγνίδια ήτο ακατάσχετος. Ίσως επειδή δέν είχε παίξει άρκετά μικρή, ίσως γιατί ό χαρακτήρ της έκλινεν εις τά δύο αντίθετα άκρα. Από τό ένα μέρος κάτι άπολύτως πρόωρον με την αισθηματικήν της εκείνην άλληλογραφίαν, με ένα παιδι άγνωστο και από άλλο μέρος μια δίψα για παιγνίδια, με τής κούκλες πρώτα, πρώτα και τελευταία με τό σχοινάκι.

Η ήμέρες έν τούτοις έπερνούσαν χωρίς άλλες ειδήσεις του θεού, όταν έξαφνα ένα βράδυ έφθασεν ένας φίλος του από τό Βόλο, φορτωμέ-

νος με κοφίνια από ώραία φρούτα, μήλα και άχλάδια και κάστανα. Και με ένα γραμματάκι προς τον πατέρα της Άννας.

«Αγαπητέ μου ξάδελφε, του έλεγε, Δέν ήθέλησα να σου πω την άληθινή αίτία που με έκαμε να ταξειδέψω τόσο ξαφνικά. Ένόμισα πως από μακρεία θα μπορούσα να σκεφθώ καλλίτερα, πριν να πάρω μια άπόφασι που δέν ξέρω αν θα την έγκρίνης ή όχι. Πρέπει να σου πω πως ή ζωή μου πριν να γνωρισθώ καλά με τό σπίτι σου έπερνούσε μελαγχολικά και μονότονα. Ημουν σωστός αγριάνθρωπος και έγωϊστής, όπως με είξερες. Τελευταίως έχω τόσο αλλάξει, ώστε να μην αναγνωρίζω και έγω ό ίδιος τον έαυτό μου. Και την μεταβολή αυτή την χρεωστώ στο σπίτι σου, ή μάλλον στην Άννα. Τώρα πως συνέδη αυτό δέν ξέρω. Η έπιθυμία μου σήμερα είναι και για να βοηθήσω και την σπουδή των παιδιών σου και για να σώσω τό κορίτσι σου από τά βάσανα της φτώχειας που τό περιμένουν, να την κάμω γυναίκα μου.

Η συγγένεια μας δέν είναι τόσο στενή, ώστε να έμποδίξη τον γάμο. Ίσως ή Άννα είναι πολύ νέα ακόμη, μα μπορούμε στην ανάγκη να περιμένουμε λίγο καιρό.

Και έπειτα ή μανάδες μας που παντρεύονται δώδεκα χρονών έγεννοσαν παλληκάρια, ήρωας.

Ό,τι έχω κι' ε,τι δέν έχω θα της τό γράψω. Έλπίζω ότι θα έγκρίνης την άπόφασί μου και ότι θα μιλήσης της Άννας, όπως πρέπει σε πατέρα, που έχει καθήκον να φροντίξη, για την ευτυχία της κόρης του.

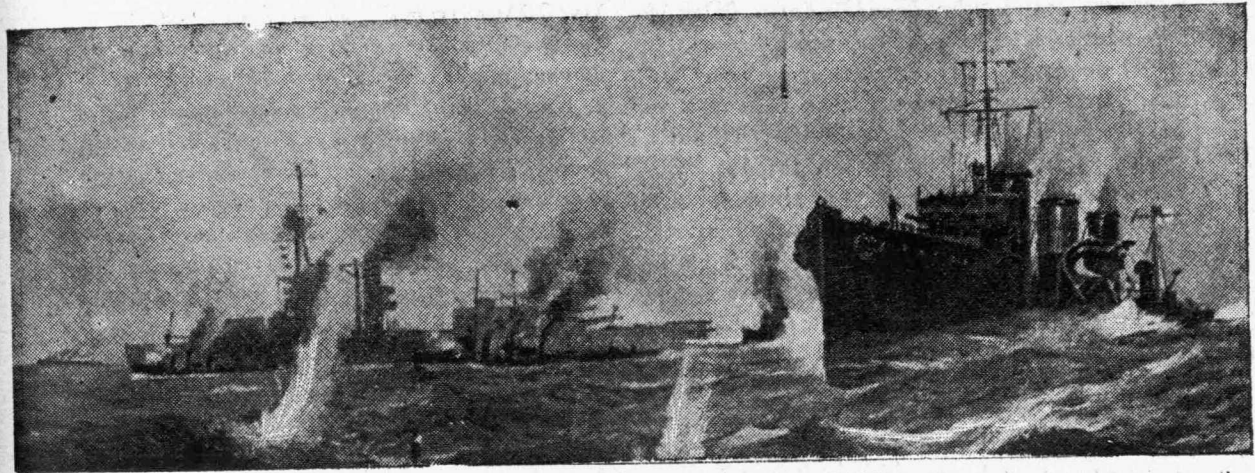
Σε άσπάζομαι ό ξάδελφος σου

N.

Όταν ό πατέρας της Άννας έτελείωσε την άνάγνωσιν του γράμματος αυτού ήσθάνετο σαν να του είχαν φέρει εις τό κεφάλι ένα ξαφνικό κτύπημα. Πώς ! Δέν ήταν λοιπόν πραγματικώς στα σωστά του, έσκέφθη. Καλά τό κατάλαβα έγω. Μα έλα που τό γράμμα του δέν έπαρουσίαζεν εκτός από τον παραλογισμόν του γάμου με την Άνναν τίποτε τό άσυνάρτητον. Όταν μάλιστα τό ξαναδιάβασε τό ηύρεν άπολύτως σύμφωνον με τον έγωϊσμόν του ξαδέλφου του.

Καλέ τί γράφει ; έρώτησεν ή γυναίκα του που σέβαλε σε τόση σκέψι. Μήπως είναι άρρωστος ; Η μήπως άλήθεια παντρεύεται ; Και τότε άλλοιμόνο μας !

Πάμε μέσιν να μιλήσωμεν, ειπεν ό σύζυγος. Η γυναίκα του έξεπλάγη όταν τον είδε να την ακολουθή εις τό δωμάτιον και να κλει-

Κινήσεις πολεμικών πλοίων.

δώνη την πόρτα με ένα ύφος μυστηριώδες και πολύ σκεπτικόν. Δέν τό περιμένες βέβαια αυτό που θ' άκούσης ειπε. Ό ξάδελφος μου μάς ζητεί την Άννα για γυναίκα του. Όρίστε και τό γράμμα του.

Εκείνη έδιάβασε τό γράμμα, χωρίς όμως να φανή ότι την εξέπληττε τόσον πολύ ή πρότασις του γάμου της Άννας. Πολλές φορές της ειχεν έλθει στον νουν, ότι αν ή Άννα ήταν πειό μεγάλη και ό ξάδελφος νεώτερος θα ήταν μια λαμπρά τύχη ό γάμος αυτός για όλους. Γιατί πολυδασανισμένη όπως ήταν με τόση πτώχεια, και στενοχωρίες και με τό μέλλον τόσον άδέβαιον, δέν έβλεπε άλλου σωτηριάν και άλλου έλπίδα παρά εις τό κορίτσι της εις τό δίπλωμα που θα έπερνε και εις την έπιτυχία που της εξησφάλιζεν ή ευφύια της. Όταν όμως άντελήφθη ότι ή εξυπνάδα και ή χάρες της Άννας είχαν έλκύσει την συμπάθειαν και τό ένδιαφέρον του πλουσιού συγγενούς, τότε ήρχισε να σκέπτεται, ότι ένας καλός και πλούσιος γάμος θα ήτο προτιμότερος, και εις τά κατάβασα της ψυχής της αισθάνθηκεν άληθινήν ανακούφισιν εις την πρότασιν αυτήν.

—Λοιπόν, βλέπεις ότι ή τρέλλα του έχει έδω της ρίζες της, ειπεν ό σύζυγος.

—Μά δέν βλέπω να είναι και τόσο τρελλή ή ιδέα του, απήντησεν εκείνη. Ό άνθρωπος βλέπει την κατάσταση μας και λίγο από λύπη για όλους μας, λίγο από συμπάθεια για τό μέλλον του κοριτσιού, όπως και τό λέη καθαρά, άποφασίζει τον γάμον αυτόν.

—Όστε δέν σου φαίνεται παράξενο, άνθρωπος πέντε χρόνια μεγαλύτερός μου να παν-

τρευτή με κορίτσι δέκα πέντε χρόνων, που μπορούσε να είναι παιδί του, ίσως και παραπάνω.

—Και τί εκατάλαβα γώ, ειπεν εκείνη, που δέν παρέλειπε περίστασι να μην παραπονεθή για την άδικία της τύχης της, που παντρεύθηκα με νέον και κατήντησε να μου λείψη και τό ψωμί...

Ένας γρουλλισμός με μια βλασφημία ύπηρξεν ή απάντησις του συζύγου. Όστε ό γάμος αυτός σε ένθουσιάζει ; ειπεν έπειτα. Και τό κορίτσι μας που μπορούσε να γίνη κάτι με τό μυαλό και με την εξυπνάδα της και να κερδίξη τόσα, ώστε να μάς ζήση βασιλικά, θα την ρίξωμε στην άγκαλιά του γέρου παραλήτου ξαδέλφου μου, γιατί θα την βουτήξη εις τό χρυσάφι και στο μετάξι, όπως λέει ;

Γιατί μάς πέρνει και μάς άπάνω του από τώρα και δέν θα πέσωμε πάλι στην παληά κακομοιριά, έξαφνα κι' άπότομα. Έγω στο λέω. Δέν μπορώ να ξαναρχίσω τό μαρτύριο που πέρασα πέντε—έξ χρόνια, από τον καιρό που ήλθαμεν έδω. Έπειτα δέν έχομεν πειά και τίποτα να πουλήσωμεν. Να περιμένωμεν από της δικές σου δουλειές, τίποτε δέν γίνεται.

Ό πατέρας συλλογισμένος έπεριπατούσεν επάνω κάτω στο δωμάτιον. Κατά βάθος άνεγνώριζεν ότι ή γυναίκα του είχε δικήν, και ότι αν ό ξάδελφος τους έγκατέλειπε, βέβαια ή θέσις των θα ήταν χειρότερη από πριν.

—Και αν του πής όχι, ειπεν εκείνη, βέβαια θα του κακοφανή και δέν θα πατήση πειά τό πόδι του έδω. Και δέν μου λές τότε πως θα ήσωμεν, ώστε να μπορέση και ή Άννα να

μορφωθή και να γίνη δασκάλα όπως θέλεις να τὴν κάμης. Ποῦ θαύρης χρήματα;

Ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησε στὸν τόνον αὐτόν, χωρὶς οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα νὰ σκεφθοῦν κἄν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθῆ καὶ ἡ γνώμη τῆς κόρης. Ἡ ὁμιλία των ἐστράφη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ζήτημα τῆς οἰκογενειακῆς ἐξασφαλίσσεως. Ἡ μητέρα μάλιστα ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ τὸ θέσῃ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου γι' αὐτήν. Προτιμῶ νὰ πινηθῶ ἕνα βράδυ ποῦ θὰ κοιμησθε ὅλοι καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ μὲ ἐμπροσθίσῃ, παρὰ νὰ ἀρχίσω πάλι τῆς περασμένες ἀγωνίες. Εἰς τὸ τέλος οἱ δύο σύζυγοι ἐλογόφεραν καὶ ὁ πατέρας ἔφυγε κτυπώντας τὴν πόρτα καὶ σκοτισμένος καὶ θυμωμένος, χωρὶς καμμιά νὰ ληφθῆ ὀριστικὴ ἀπόφασις.

Μάϊα

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πολὺ φοβοῦμαι πρὸς τούτοις ὅτι μὲ ἄκρατον ἐνθουσιασμόν, μὲ λυρισμὸν δυσκόλως συγκρατούμενον, σφάλματα ποῦ δυσκόλως συγχωροῦν οἱ περισκεμμένοι καὶ οἱ ψυχροίαιμοι, ὁμίλησα εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον περὶ τοῦ συγγραφέως τῶν «Διηγημάτων». Δὲν μὲ μέλει διὰ τὰς τυχόν ἐπικρίσεις ἐκείνων οἱ ὅποιοι τὸν λόγον τοῦ φόβου μου δὲν θὰ τὸν μαντεύσουν, πολλάκις ἀποφαινόμενοι περὶ ἐκείνου τὸ ὅποιον δὲν ἀνέγνωσαν, ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ αἰσθανθοῦν ὅ,τι ἀναγινώσκουν. Μὲ μέλει ὅμως διὰ τὰς τυχόν ἐπιφυλάξεις ἀνθρώπων ἄλλης τάξεως: δι' ἐκείνους ποῦ θ' ἀναγνωρίσουν τὰ ἐπίζηλα προσόντα τῶν «Διηγημάτων», ἀλλὰ καὶ θὰ προσθέσουν: «ναὶ ἀλλὰ ἡ γλώσσά των; ἀλλὰ ἡ μορφή των; τί κρίμα!», δίδοντες πολλὰ νὰ ἐνοήσωμεν διὰ τῆς ἐλαχίστης ἐπιφωνήσεως αὐτῆς. Καὶ θὰ ἔχουν κάπως δίκαιον αὐτοί. Ἀνύψωσα καὶ ἐξαίρω μὲ χρι τρίτου οὐρανοῦ τὴν σημασίαν τῶν διηγημάτων τούτων τὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ τὰ εὐγενέστατα καὶ σπουδαιότατα στοιχεῖα τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς· παραβάλετε τὸν «Ἀφωρισμένον», τὸν «Σπαθόγιαννον», τοὺς «Νέους θεοὺς» τὴν ἠθογραφικωτάτην «Λυγερὴν», τὴν μὴ περιληφθεῖσαν εἰς τὰς σελίδας των, πρὸς αὐτὰ τὰ διηγήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ, τὰ ἀνακηνυττόμενα ὑπὸ τινων ἀκόμη ὡς πρότυπα διηγηματογραφικῆς παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ πλὴν ἐνός ἢ δύο, θὰ τὰ εὑρετε, ἀπέναντι ἐκείνων, ἀσήμαντα, παιδαριώδη, ἀψυχα, μὲ ὅλην τὴν συνθετικὴν πολλάκις δεξιότητα καὶ τὴν γλαφυρὰν καθαρολογίαν τοῦ πνευματώδους συγγραφέως των. Ἀλλὰ τὴν σημασίαν τῶν «Διηγημάτων» τοῦ Καρκαβίτσα δὲν ἀφίνει νὰ ἐκτυ-

λιχθῆ ὀλοφάνερη καὶ νὰ χυθῆ μὲ ὅλην τὴν λάμψιν ἢ γλώσσά των ἢ ἀστοχος· καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐπιβουλεύεται ἡ μορφή των. Ὁ κ. Καρκαβίτσα ἐγράψε τὰ διηγήματά του εἰς τὴν συνήθη ἀκτένιστον καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐκ παραδόσεως καθαρεύουσιν τῶν πλείστων δημοσιογράφων καὶ λογίων μας· δὲν ἔχει αὕτη τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν χάριν καὶ τὴν ὁμαλότητα τῆς ἀττικίζουσης γλώσσης μερικῶν φημισμένων διὰ τοῦτο πεζογράφων μας, οὔτε τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐστροφίαν τῶν φιλοτεχνούντων κρᾶμά τι ἐκ τύπων καὶ συντάξεων ἀρχαιότερων καὶ νεωτέρων, οὔτε εὐρυθμίας εὐμοιρεῖ, οὔδὲ τάξιν τινὰ ἀκολουθεῖ, καί, ὑπὸ μίαν ἔποψιν, στερεῖται ὕφους. Ναὶ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἔχει τόσην πνεύματος περίσσειαν ὥστε πολλάκις τὸ πνεῦμα τοῦτο διαχύνεται καὶ κατακλίζει τὰ ἐκτὸς καὶ ἀναπληρῶνει πᾶσαν ὑλικωτέραν ἔλλειψιν τοῦ λόγου, καὶ βλέπομεν τότε, ὡς π. χ. εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς μαγίσσης, ὅταν τρέχει ἔξαλλος κατόπι τοῦ Γιάννου καὶ τῆς Μάρως, ὡς εἰς τὴν ὁμηρικὴν μονομαχίαν τοῦ Ζάχου καὶ τοῦ Ταχῆρ-ἔξω τοῦ Μεσολογγίου, καὶ ὡς εἰς τὴν λεπτομερῆ παράστασιν τοῦ καρνοφυλλιοῦ τοῦ Χειμάρρα, βλέπομεν ὅτι πράγματι, καθὼς τὸ ὥρισεν ἕνας κριτικός, τὸ καλούμενον ὕφος δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ τὸ «κάλλος τῆς ιδέας»· καὶ τότε τὰ πυρομοιάζομεν τὰ διηγήματα αὐτὰ πρὸς τὰ πηλινα προπλάσματα καλλιτεχνῶν τινων, τὰ ὅποια θέλγουν περισσότερο ἀπὸ τὰ πλάσματά των, τὰ ἐπὶ τοῦ λίθου τέλειον ἐξεργασμένα· ἀλλὰ τοιαύτας ἐντυπώσεις ἐξουδετερῶνει, πολὺ περισσότερο ἰσχυρὰ καὶ οὐσιαστικῆ, ἢ καθολικῆ ἀντίληψις τοῦ ἀσυγχωρήτου διχασμοῦ μεταξὺ πραγματικοῦ καὶ λεκτικοῦ, τῆς γλωσσικῆς παραφωνίας ποῦ δυσαρέστως παρενοχλεῖ τὴν μουσικὴν τῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ συγγραφεὺς εἰς ἔργα φαντασίας καὶ αἰσθήματος ἔδωκεν ἀφιλοσόφως τύπον μέσα εἰς τὸν ὅποιον φαίνονται ὡς ψαλιδισμένοι καὶ ὡς κολοβαὶ αἱ πτέρυγες τῆς φαντασίας, καὶ ὡς μισοσβυσμένον κάρβουνον τὸ αἶσθημα. Ὁ συγγραφεὺς ὅστις ἀνέλαβε νὰ παραστήσῃ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, ν' ἀναπτύξῃ τὰ παραμύθια τοῦ λαοῦ, νὰ ἀπηγήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ, ἐλησμόνησε τὸ παραστατικὸν σημεῖον τῆς ψυχῆς αὐτῆς, τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ. Ναὶ μὲν ἀρκετὰς λαϊκὰς λέξεις καὶ φράσεις μεταχειρίζεται· ναὶ μὲν κυριολεκτικῶς φροντίζει νὰ ἐκφέρῃ τὰ ὀνόματα τὰ παριστῶντα οὐσιώδη ἀντικείμενα καὶ αἰσθήματα τοῦ βίου τῶν προσώπων του, χωρὶς νὰ καταφεύγῃ εἰς ἀστείους ἐξελλινισμούς καὶ εἰς νερούλας περιφράσεις· ναὶ μὲν οἱ ἥρωές του διαλέγονται μὲ τὴν φυσικὴν, τὴν

ιδικὴν των γλώσσαν ἀλλὰ ταῦτα μολονοῦν ὑποδεικνύουν ἰκαίην εὐθυκρισίαν καὶ παρίστανται ὡς οἱ προάγγελοι τῆς προσεχοῦς μεταβολῆς, εἶναι ὄπλα ὅλως ἀνεπαρκῆ καὶ συμβιβασμοὶ κομπογιαννίτικοι· αἱ λέξεις τοῦ λαοῦ κατανατᾶ νὰ μὴν ἔχουν τὸν τόπον των ἐκεῖ, ἀσφυκτικῶς μεταξὺ τῶν τεχνητῶν περιόδων, ὡς ἄνθη μεταξὺ τριβόλων, καὶ οἱ διάλογοι χρησιμεύουν διὰ ν' ἀναδεικνύουν ἐτι μᾶλλον τὸ σχολαστικὸν καὶ τὸ ἄλογον τοῦ μὴ διαλογικοῦ μέρους. Ὅσον δὲ περισσότερο ἐλεύθερος καὶ ποιητικὸς προχύνεται ὁ κόσμος τῆς φαντασίας, ὡς εἰς τὸ παραμῦθι τοῦ Γιάννου καὶ τῆς Μάρως, ὅσον περισσότερο ἀπεικονίζεται, καθὼς εἰς τὸν «Σπαθόγιαννον», τόσον περισσότερο ἀφόρητος καθίσταται ὁ γλωσσικὸς διχασμὸς. Καὶ τόσον περισσότερο ὁ διχασμὸς αὐτὸς φαίνεται ἀδικαιολόγητος καθὼς ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐπισκοπεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἥρωας αὐτοῦ, δὲν εἶναι κατὰ ποιὸν ἀνώτερος αὐτῶν, εἶναι καὶ τοὺς ὡς αὐτοί, ὅστων ἐκ τῶν ὄστων καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς των, πιστεύει ὅ,τι πιστεύουν καὶ ὅ,τι ἀγαποῦν ἀγαπᾶ, αἰσθάνεται καὶ σκέπτεται ἀκόμη ὡς αὐτοί, τὰς ψυχὰς ὄλων περικλείει, λαὸς εἶναι.

Ἀλλὰ συγγραφεὺς τόσον εὐαίσθητος καὶ τόσον ἐφτάψυχος ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ συναισθανθῆ ἐπὶ τέλους τὸ κακὸν τῆς τοιαύτης διγλωσσίας, νὰ μὴ ἀποσεῖσῃ τὴν γλωσσικὴν νάρκην, νὰ μὴ καταλάβῃ ὅτι ἐν τῇ δημιουργικῇ φιλολογίᾳ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀδιαίρετον ὅρον ἀποτελοῦν γλώσσα λαϊκῆ καὶ γλώσσα φιλολογικῆ, καὶ ὅτι ὅσα μέχρι τοῦδε ἐγράψεν θὰ ἦσαν τελειότερα καὶ ἀληθέστερα ὠραία καὶ πολὺ πλησιέστερα εἰς ὅ,τι ὀνομάζεται ἰδανικὸν ἂν τὰ ἐξέφραζε διὰ τῆς γλώσσης τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε παρέβλεπε τὴν πλαστικὴν ἰσχύν, ἢ καὶ ἂν τὴν διέβλεπε, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῆ πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῆς. Πρὸς τὸν τοιοῦτον φωτισμὸν συνήργησεν ἀφ' ἐνός τὸ μαντικὸν ὀρμέμφυτον καλλιτέχνητος ὁ κ. Καρκαβίτσα καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ οὐχ ἦτιον ἰσχυρῶς ἢ ὁσημέραι ἀναπτυσσομένη συνειδησις τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, ἢ ἐκδηλουμένη πότε μὲν ἀρνητικῶς μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνεπαρκείας καὶ τῆς ἀσχημίας τῆς καθαρεύουσας, πότε θετικώτερον μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ, ὡς βάσεως πάσης σοβαρᾶς καλλιτεχνικῆς ἐργασίας καὶ ὅχι, καθὼς ἀλόγως πρεσβεύουν μερικοί, ὡς ἀρμοζούσης εἰς ὠρισμένα μόνον εἶδη ποιήσεως ἢ πρὸς παράστασιν ἀγροίκων μόνον αἰσθημάτων· πρὸς τοιοῦτοι φωτισμὸν συνετέλεσεν, εἰδικώτερον καὶ ὁ κλονισμὸς τὸν ὅποιον ἐπέφεραν

εἰς τὰ πνεύματα καὶ ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἐγέννησαν εἰς τὰς καρδίας τούτων ἢ ἐκείνων ἐκ τῶν νέων συγγραφέων μας, βιβλία καθὼς τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη καθὼς αἱ «Κριτικαὶ παρατηρήσεις» τοῦ Καλοσγούρου εἰς τὰ ἔργα τοῦ Πολυλά. Τοῦ τεύχους τούτου ἡ ἀνάγνωσις συνεπλήρωσε τὴν κρίσιν καὶ ἔδειξε μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν δύναμιν τῶν ιδεῶν ἐπὶ τῶν ἔργων. Ὁ Καρκαβίτσα ἐγκατέλιπε τὴν πεπατημένην ἐτίναξεν ἐπάνω τῆς καὶ τὴν κόριν τῶν ὑποδημάτων του, καὶ τώρα ἐπὶ τῶν δροσορρύτων καὶ ἀνθοστεφῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκανθοσπάρτων καὶ πλανερῶν ἀτραπῶν τῆς δημοτικῆς, γενναίως ἀγωνίζεται νὰ χαράξῃ τὸν νέον δρόμον του, καὶ νὰ βαδίσῃ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀνεγείρῃ τέλος τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῶν ὀνείρων του, «ποῦ θὰ ἔχη ἕνα σκοπὸ, θὰ ἐξυπηρετῆ μίαν ἰδέαν, θ' ἀπστύπῃ πιστὰ καὶ καθαρὰ μίαν ἐποχὴν ὀλάκερη». Διότι τὰ ὠρῶνά του· «Διηγήματα» τὰ θεωρεῖ πλέον ὡς ἁμαρτίας παλαιάς, ὡς ἔργα πρωτοπείρου, σχεδὸν ἐντρέπεται δι' αὐτά, τόσον εἶναι εὐρὺ καὶ φωτεινὸν ἐντὸς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τὸ ὄνειρον τῆς μελλούσης ἐργασίας του. Καὶ καὶ τὸν πόνον καὶ τὴν περιφρόνησιν αὐτοῦ ἐξέφρασεν εἰς τὸν Πρόλογον τῶν «Διηγημάτων» του, ὅπου μὲ συντριβὴν ψυχῆς μετανοούσης, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀρμὴν καρδίας γεμάτης ἀπὸ ἐμπνευσιν, ἐξομολογεῖται τὰς ἁμαρτίας του. Καὶ δὲν καταφρονεῖ τὰ περασμένα ἔργα του μόνον «ὡς ἄσκοπα γραψίματα τοῦ παρελθόντος», ἀλλὰ, κυριώτερον, καὶ ὡς μνημεῖα ἀσκοπώτερα γλώσσης νεκρᾶς. Καὶ ἐδικούμενος διότι τόσον καιρὸν ἐδούλευσε τῆς γλώσσης αὐτῆς τὸ εἶδωλον, τουίξει ἐναντίον τῆς ὀξύτατα βέλη:

(Ἀπὸ τὰ Κριτικὰ τοῦ κ. Κ. Παλαμῆ)

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΠΕΜΠΤΑΙ

Ἡ ἐναρξίς τῶν μουσικῶν συγκεντρώσεων τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ἀπετέλεσε μίαν κοσμικὴν ἀπολαυσιν ἐκ τῶν πλέον ἐκλεκτῶν. Ἡ μονοτονία τῶν κινηματογράφων καὶ τῶν στερεοτύπων ἀπογευματινῶν τείων ἀνὰ τὰ ρεστορὰν καὶ τὰ καφενεῖα δισκόπεται μὲ τὴν ἐκλεκτὴν μουσικὴν καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐν γένει περιβάλλον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων,

εις τὰς πολυτελείς καὶ Ἑλληνικωτάτας αἰθούσας τοῦ ὁποίου διαγωνίζεται κόσμος ὄρατος καὶ κόσμος ἀνωτέρας διανοητικότητος καὶ τῶν δύο φύλων.

Ἡ μουσική ἐτέλεσε τῆς πρώτης Πέμπτης μετὰ τὴν Δα Πανιᾶ, πτυχιούχον τοῦ Μονάχου, πιάνο καὶ τὴν Δα Νομικοῦ τραγοῦδι παρέσχε τὴν ἐντύπωσιν συναυλίας πρώτης γραμμῆς. Ἡ Δις Πανιᾶ εἶναι ἀπὸ τὰς γνωστότερας σολίστ διὰ τὸ δυνατό καὶ ἐκφραστικὸν παίξιμό της καὶ ἡ Δις Νομικοῦ φωνὴ μεγάλη ὄραία, στρογγυλή, φωνὴ θεάτρου καὶ τέχνης καὶ εὐστροφία καὶ γλυκύτης ποῦ κάμνουν τιμὴν καὶ εἰς τὴν νεαράν καὶ τόσον συμπαθῆ ψάλτριάσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διδασκάλισσάν της Δα Ἀργυρὴν Γκίνην.

Καὶ αἱ δύο χειροκροτήθησαν καὶ ἐδέχθησαν πληθὺς ἐπαίων καὶ συγχαρητηρίων. Ἡ νεωτέρα Δις Πανιᾶ εἰς ἓνα quatre—mains μετὰ τὴν ἀδελφὴν της ἔδειξεν ὅτι βαδίζει ἀσφαλῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς καλλιτέχνιδος ἀδελφῆς.

Ἡ ΜΟΔΑ

Λοιπὸν ἡ μόδα ἐκταστάλαξεν εἰς τὰς ἐξῆς ὁριστικὰς ἀποφάσεις. Φορέματα μακρύτερα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι. Καπέλλα ὑψηλότερα πολὺ, ἴσως διὰ νὰ δείχνουν τὸ σῶμα ὑψηλότερον ἀπὸ ὅσο τὸ παρουσιάζουν τὰ κοντὰ καὶ πλατεῖα φορέματα. Καὶ τὰ καυτοῦ ἀκόμη εἶναι μετὰ ψηλὸ τεπέ. Καὶ ἡ μπότες μετὰ ὑπερήψηλα τακούνια, τὰ ὅποια εἶναι ἀνθυγιεινότερα. Ἡ γούνες ὄχι πλέον ἑτοίμες μακρόστενες, ἀλλὰ εἰς σχῆμα πελερίνας, ἡ ὅποια ἀναπληροῖ καὶ τὸ ἐπανωφόρι. Ἐννοεῖται ὅτι ὅσες ἔχουν τῆς ἑτοίμης τῆς φοροῦν καὶ ἐφέτος. Πολυτελῆ καὶ πολύτιμα ὑφάσματα θὰ φορεθοῦν πολὺ ὀλίγον καὶ μόνον ἀπὸ τὰς πλουσίας τὰς παλαιὰς καὶ ἀπὸ τὰς νεοπλούτους. Τὰ περυσινὰ φορέματα ἐπισκευάζονται εὐτυχῶς εὐκόλα, διότι δὲν ὑπάρχει καμμία ριζικὴ μεταβολὴ τῶν γραμμῶν εἰς τὰ φετινά. Τὰ ἐπανωφόρια μακρῆ, πλατεῖα καὶ μετὰ πλατεῖα μανίκια, γαρνιρισμένα μετὰ γούνας, δι' ὅσες ἔχουν.

Ἡ ἄστρες μπλούζες ὑποχωροῦν ὅλον ἐπὶ τοῦ φορέματος gricessse καὶ ὅταν εἶναι μόνον φούστα καὶ ζακέτα, φοροῦνται μπλούζες μεταξωτὲς ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς φούστας.

Βάσις τῆς χειμωνιάτικης ἐνδυμασίας πρέπει νὰ εἶναι ἡ οἰκονομία. Χοροὶ βέβαια δὲν θὰ δοθοῦν μετὰ τὴν τραγικὴν αὐτὴν παρὰ τὴν τοῦ πολέμου ποῦ ἔχει κάθε εἶδος ἀντίκτυπον καὶ εἰς ἡμᾶς. Τὰ τσάια μετὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ἄλλειψιν τῆς ζάχαρος θὰ περιορισθοῦν πολὺ. Οἱ κινηματογράφοι, τὰ μόνον κέντρα ποῦ γερμίζουν μερὰ καὶ νύκτα δὲν ἀπαιτοῦν ἐξαιρετικὴν τουαλέτα. Φόρεμα καὶ καπέλλο κοινότερα περιπάτου ἐπιβάλλονται.

Αἱ διαλέξεις ἐπίσης θὰ συγκεντρώσουν κόσμον γυ-

ναϊκῶν ἀρκετόν, διότι ἔγνωσαν τῆς μόδας, θὰ δοθοῦν πολλὰ, στοιχίζουσι δὲ καὶ σχετικῶς πολὺ φθηνὰ καὶ ἀφίνουσι ἐπὶ τέλος κατὰ μορφωτικὸν καὶ χρήσιμον εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Μία ὄραία φωτισμένη σάλα διαλέξεως δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ μίαν σάλαν θεάτρου. Τοῦτο δικαιολογεῖ περισσότερο τὴν περιποιημένην κάπως ἐνδυμασίαν, ἡ ὅποια πάντως μένει σοβαρά.

Τὰ θεάτρα θὰ λειτουργήσουν τρία τέσσαρα. Ἡ κ. Ἐγγελ θὰ συνεχίσῃ εἰς τὸ Βασιλικόν, ὁ μουσικὸς θίασος εἰς τὸ Δημοτικόν, ἡ ὀπερέτα Λεπενιώτη εἰς τὸ Κεντρικόν καὶ ἡ κ. Κυβέλη εἰς τὰ Διονύσια. Ἐδῶ πλέον θὰ ἐμφανισθοῦν ἡ νέες βραδεῖνές τουαλέτες, χωρὶς νὰ ἀποκλειῶνται καὶ αἱ μεταποιοήσεις.

Ἐν γένει ἡ χειμωνιάτικη ζωὴ μετὰ ὅλον τὸν συναφισμένον οὐρανὸν ποῦ περιβάλλει τὸν Ἑλληνικὸν ὄριζοντα ἤρχισε καὶ φαίνεται ὅτι θὰ συνεχισθῆ μετὰ ζωηρότητα. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις ἕνεκα τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ζωηρὰ καὶ ἡ μεσαία τάξις φαίνεται εἰς μίαν ἀνθησάν οἰκονομικὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποκλείεται ὁ ὑπαλληλικὸς μόνον καὶ ἐπιστημονικὸς κόσμος.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μελιτζάνες τουρσί. Συνήθως μεταχειρίζομεθα μικρὰς ἐπίτηδες μελιτζανίτσες. Τῆς σχίσετε καὶ τῆς τηγανίσετε εἰς τρόπον ὅστε νὰ ἀφαιρεθῆ ὅλον τὸ ὑγρὸν τῶν. Ἐπειτα τῆς βάζετε στὸ ξεῖδι μέσα εἰς ἀλειμμένο βάζο καὶ σκεπάζετε μετὰ λάδι.

Ἐὰν εἶναι μεγάλες τῆς κόβετε λεπτὰς στρογγυλὰς φέτες, τῆς ἀλατίζετε, ἀφίνετε νὰ χύσουν τὸ ὑγρὸν τῶν, ἀλευρώνετε καὶ τῆς τηγανίσετε καλὰ. Ἐπειτα τῆς βάζετε πάτους πάτους μετὰ τομάτα σάλσα ψημένη μετὰ λάδι, σκόρδο καὶ μαϊτανὸ καὶ πολὺ πυκτὴ, ὅστε νὰ μὴν ἔλθῃ διόλου νερό, μέσα εἰς ἀλειμμένοβάζο. Γεμίσετε τὰ κενὰ μετὰ σάλτσα μαρινάτου, σκεπάζετε τὸ ὅλον μετὰ ἓνα στρώμα λάδι, σκεπάζετε μετὰ χαρτὶ imp-r-meable τὸ βάζο καὶ φυλάττετε. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνονται καὶ τὰ κολοκυθάκια.

Πάστες ὀπιτίδιες. Τῶρα ποῦ ὅλα εἶναι πολὺ ἀκριβὰ ἢ πάστες κατασκευάζονται εἰς τὸ σπῆτι καὶ στοιχίζουσι σχετικῶς φθηνότερα. Κατασκευάζετε ζύμην ὡς συνήθως γιὰ ζύμομα, προσθέτετε ἐνῶ τὴν τριβετε ὀλίγο βούτυρο καὶ εἰ δυνατόν ἓνα αὐγὸ, τὴν ἀραιώνετε ἔπειτα πολὺ, καὶ ἐνῶ ἔχετε τὸ ζουμί σας νὰ βράζῃ, τὴν ρίπτετε μέσα περνώντας τὴν ἀπὸ τρυπητό. Γίνεται ὡς εἶδος εὐρωπαϊκῶν φιδῶν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνονται καὶ λαζάνια, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀνοίγετε λεπτὸ φύλλο, τὸ ἀλευρώνετε καλὰ, τὸ διπλόνετε εἰς διάφορες διπλές, τὸ κόβετε εἰς στενὰς λουρίδες μετὰ τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ στεγνώνετε εἰς τὸν ἥλιο ἢ ἐπάνω εἰς σόμπα μέσα εἰς ταψί.

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Γ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μετὰ τὸ γλυκύτετο πρῶτο βιολί τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' ἀξίοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετογὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' ἀξίοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετογὰν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

	Μίγα κέρδος	ἐκ	Δραχμ.		Δραχ.
1	Κέρδος	ἐκ	80.000		80.000
1	Κέρδος	ἐκ	20.000		20.000
2	Κέρδος	ἐκ	2.500		5.000
6	Κέρδη	ἐκ	1.000		6.000
16	Κέρδη	ἐκ	400		6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	40		78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γινέσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ